

MATKALLA TEMPPELIIN

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

MATKALLA TEMPELIIN

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1949 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.)

Lahdessa elokuussa 2014

Jaakko Kesävuori

MATKALLA TEMPELIIN

*KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN*

TAMPEREELLA 1949 P. E:N KANNATUSLIITTO

Tampereen
Paperinjalostustehdas ja Kivipaino Oy.
1949

MISTÄ JA MIHIN?

On sanottu, että ihmiskunnan historian voisi supistaa kolmeen sanaan: he elivät, kärsivät ja kuolivat. Määritelmä on tietenkin liioiteltua. Joskin kärsimys ja kuolema ovat ihmiselämän keskeisimpiä ilmiöitä, eivät ne tyhjennä historiaa. Niissä esiintyy eräs puoli elämästä, ehkä näkyvin puoli.

Niinpä katsellessamme elämää alhaalta ja ulkoapäin näemme, ettei kansojen kehityksessä ole rakentavalla työllä yhtä tärkeätä sijaa kuin sotien aiheuttamilla muutoksilla. Historioitsijat, jotka vallitsevan elämännäkemyksen tulkkeina yrittävät luoda menneisyyden kuvia, tulevat yleensä tulokseen, että sodat ovat niitä valtakelijöitä, jotka määräävät kansojen ja samalla koko ihmiskunnan edistyksen ja kehityksen.

Tällainen maailmankatsomus johtaa luonnollisesti vastaanlaiseen optimismiin. Vallassaolevat sivistyskansat ovat katsoleet itsensä sokeiksi luomiinsa tulevaisuuden kuviin: paratiisiksi muuttuneeseen maailmaan, joka on oleva luonnollinen tulos ihmiskunnan nerokkaista keksinnöistä. Tärkein näyttää kuitenkin unohtuneen, nimittäin ihminen itse. Osaako ihminen käyttää keksintöjään oikein? Luonnonvoimat ovat puolueettomia — ne eivät ole hyviä eivätkä pahoja — mutta ihmisen käsissä ne saattavat muodostua yhtähyvin ihmiskunnan turmioksi kuin siunaukseksikin.

Edessäolevat tosiasiat: toistuneet maailmansodat, vastaavat kysymykseemme omalla koruttomalla tavallaan. Ne näyttä-

vät, että ihmisen kehitys on jäänyt auttamattomasti takajalle. Sensijaan, että ihmisestä — luomakunnan kruunusta — olisi tullut aineellisen maailman herra, joka käyttää tarjolla olevia voimia oman sukunsa ja samalla koko luomakunnan palvelukseen, hänestä onkin tullut orja talossaan — koneiden ja luonnonvoimien orja.

Jos alemman ymmärryksen silmillä katselemme tulevaisuuteen, ei se suinkaan näytä valoisalta. On itsepetosta uskoa kehitykseen ja ihmiskunnan kauniimpaan tulevaisuuteen samassa hengenvedossa, jolloin maailman kansat ponnistavat voimansa äärimmilleen toteuttaessaan sotatekniikan viimeimpiä saavutuksia. Päinvastoin on tällainen »kehitys» mitä huimaavinta taantumusta. Se on todistus ylpeän älyn valta-kaudesta ja ihmisyyden vararikosta.

On tapana vedota siihen, että armeijoita ylläpidetään rauhan säilyttämiseksi. Totuus kuitenkin lienee, ettei yksikään kansa usko olevansa niin ylivoimainen armeijoineen ja aseistuksineen, että toiset kansat pysyisivät pelosta rauhallisina. Siksi onkin käynnissä jatkuva kilpavarustelu, ja kokemus on paras todistus siitä, että se aikanaan purkautuu kansojenväliseen verileikkiin. Näinollen — kun otamme huomioon sotateknillisen kehityksen — on näköpiirissä todella hautuumaan rauha. — On asia erikseen, kutka siitä ovat iloitsemassa.

Tällaiseen tulokseen tulemme katsolessamme ihmiskunnan tulevaisuutta yleisesti hyväksytystä materialistis-tieteellisestä näkökulmasta. Näkemys saattaa olla osittain tosi syystä, että ihminen on näennäisesti vapaa olento. Hänen pyrkimyksensä ja uskonsa kantaa tietenkin kaltaisiaan hedelmiä.

Totuudenetsijöinä on meillä tietenkin lupa kysyä: missä on totuus? Onko elämä pohjimmaltaan sellainen, millaiselta se ulkoapäin katsottuna näyttää?

Silloin kysymme, mitä aikojen viisaus sanoo tästä kaikesta? Lähdemme siitä uskontojen ja okkultisen tieteen esittämästä totuudesta, että ihminen on jumalsyntyinen henkiolento. Ihminen ei ole ainoastaan ruumis vaan myös sielu ja henki. Olemme kuolemattomia olentoja. Yhä uudelleen jälleensyntyvinä käymme elämän koulua. Tässä opimme minkä opim-

me, vähän kerrallaan. Kuoltuamme synnymme ajan tullen uudelleen — jatkamaan opintojamme siitä, mihin ne edellisessä elämässä päättyivät.

Näin opettaa aikojen viisaus ja meidän päiviemme teosofinen sanoma. Elämän kehitys kulkee suunnitelman mukaan, jakaantuen jaksoihin, jotta vapaa ja itsenäinen ihminen voisi syntyä. Vapaus näkyy siinä, että olemme vapaat joko rikkomään tai täyttämään elämän lakeja. Kuitenkin syysuhteen laki pitää kaikkea jatkuvasti tasapainossa, niin että saamme niittää sadon omista kylvöistämme, kuten Jeesus sanoo. Jotta vapaus olisi todellista, riistää luonto armeliaasti meiltä muistin menneistä elämistämme etteivät vanhat velkamme ahdistaisi omassa tietoisuudessamme.

Ihmiskehitys tähtää täydellisen ihmisen synnyttämiseen ja ihmisen tunnusmerkki on vapaus, itsenäisyys. Kasvikunta istuu juurillaan lujasti maassa ja eläinkunta seuraa laumavaistojaan. Mutta ihminen kykenee itse päättämään asioistaan. Ihmiselle on mahdollista vapaaehtoinen astuminen sille tielle, jonka elämä on viitoittanut hänen kuljettavakseen.

Vapautta, itsenäistymistä ja yksilöitymistä silmällä pitäen jakaantuukin ihmiskehitys nykyisessä luomispäivässä seitsemään suureen rotuun. Itse asiassa elämmekin vasta viidennessä juurirodussa. Jokainen suuri rotu muodostaa aivan oman ihmistyyppinsä, vaikka se vuorostaan jakaantuu alarotuihin ja nämä jälleen yhä pienemmiksi ryhmiksi, joilla jokaisella on oma erikoinen vivahduksensa. Näin tulee elämä mahdollisimman rikkaaksi, niin että mitä erilaisimmilla kyvyillä, taipumuksilla ja luonteenomaisuuksilla on toimintamahdollisuutensa. Jokainen ihmisyksilö on tilaisuudessa ilmentämään itseään juuri sellaisena kuin hän on.

Lisäksi on huomattava, että vaikka viides juurirotu — johon me eurooppalaiset kuulumme — monine alarotuineen nyt hallitsee maailmaa, ja yrittää ilmentää kehityksen viimeistä saavutusta, niin jätteitä edellisistä roduista elää vielä samanaikaisesti. Rodut kulkevat limittäin. Niinpä mustat rodut ovat kolmannen juurirodun viimeisiä alarotuja ja punaihoi-

set ja mongolit neljännen. Tämäkin seikka yhä lisää ruumiissa elävien tajuntojen erilaisia ilmenemismahdollisuuksia.

Emme nyt tämän enempää syvenny rotujen historiaan. Sensijaan yritämme tutkia, miten itse tajuava minuus — ihminen — näiden rotuominaisuuksien vaikutuksesta suhtautuu tähän näkyväiseen maailmaan. Silloin on pidettävä mielessä, että on myöskin näkymätön maailma, jossa vainajat asuvat, ja lisäksi henkiset elämän tasot, enkelien ja jumalien maailmat. Myöskin tällä fyysillisellä maailmalla on näkymätön puolensa, joka osaksi tunnetaan vaikuttavista voimistaan, esim. valo-, lämpö- ja sähköilmiöistään. Tämäkin maailma on järkitajuntojen kansoittama.

Koska olemme henkiolentoja, olemme myöskin näkymättömien maailmojen kansalaisia. Olemme sitä nyt jo eläissämme. Omassa olemuksessamme on näkymättömät käyttövälineet, joiden avulla olemme vaikutusyhteydessä näkymättömiin maailmoihin. Ajatus, tunne ja tahto ovat näkymättömien ruumiittemme toimintaa. Katselkaamme vain omaa ajatuselämäämme. Minkäverran siinä on omaamme? Ajatukset tulevat ja menevät kuin tuuli seulan läpi, emmekä tiedä mistä ne ovat kotoisin. Ne tulevat näkymättömistä maailmoista, jotka ovat täynnä ajatuksen virtoja. Me vaellamme niiden keskellä tajuamatta, että joka hetki elämme myöskin näkymättömässä maailmassa.

Miksi näin on? Siksi, ettemme ole päivätietoisia noissa maailmoissa. Tunnemme niiden vaikutuksia, mutta olemme vailla tarvittavia aistimia.

Kuitenkin okkultinen tietous opettaa, että aistimme ovat ennen olleet avoinna myöskin sisäisiin maailmoihin. Näin on ollut menneissä roduissa. Niinpä vielä nykyisen edellisessä, neljännessä juurirodussa Atlantiksella — ainakin rodun alkuaikoina — aistimme olivat avoinna enemmän näkymättömään maailmaan kuin tähän näkyväiseen. Mutta vähitellen aikojen vierieessä ulkoinen silmämme kehittyi näkemään fyysilistä maailmaa ja sisäinen silmämme sulkeutui.

Että näin on todella tapahtunut, siitä on olemassa puoliksi historiallisia todisteita. Tiedetään, että entisissä mystereissä

— vielä tämän viidennenkin juurirodun alkuaikoina — vihi-
kiytyminen näkymättömän maailman asioihin tapahtui hie-
rofantin avulla, joka maagillisen sauvan kosketuksella vai-
vutti asianmukaisesti harjaantuneen oppilaan keinoitekoiseen
uneen, ja täten vapautti hänet fyysillisen ruumiin siteistä.
Vapaana henkiolentona voi oppilas — oppaansa avustamana
— tutustua näkymättömään maailmaan.

Myöhemmin mysteriolaitokset hävisivät. Tämä johtui
osaksi siitä syystä, että järjen yhä kehittyessä — mikä on ny-
kyiselle juurirodulle ominaista — ihmisen itsenäisyys lisään-
tyi, itsenäisyys ja omintakeisuus. Samalla katosi herkkyy-
sisäisiin maailmoihin päin, niin että nykypäivien ihminen pi-
tää todellisenä vain tätä ulkonaista, fyysillistä maailmaa.

Mutta itsenäisyyden seuralaisena kasvaa itsekkyyys, josta
okkultistit sanovat, että se on suurin sairaus. Mainitaankin
kolme »syntiä»: tietämättömyys, itsekkyyys ja kuolema.

Näitä eritellessämme näemme, ettei tietämättömyys ole yk-
sistään ihmisen oma vika. Paljon riippuu ympäristöstä, kas-
vatuksesta ja yhteiskuntien kokoonpanostakin. Nämä voivat
vaikuttaa siihen, minkäverran ihmisyksilö saa valistusta ja
kykenee avartamaan älyään. Tietämättömyys on suhteessa
myös ulkoiseen elämään.

Kuolema taas on voittamattoman sairauden seuraus. Kun
katselemme asioita henkiseltä kannalta ja sanomme, että it-
sekkyyys on sairauksista suurin, niin ymmärrämme, että voit-
tamaton itsekkyyys johtaa kuolemaan. Se johtaa lopulta hen-
kiseen kuolemaan, joka erottaa ihmisen Jumalasta, henkisestä
Isästään. Näinollen kuolema on seuraus, jonka syy on itsek-
kyys.

Itsekkyyys siis on jotain ihmiselle ominaista, aivankuin hä-
nen omaansa. Se on kuin pääomaa ihmisen sielussa — joskin
negatiivista pääomaa. Sitä voi kartuttaa, mutta siitä voi myös
luopua.

Rinnastaessamme esitetyt asiat ihmiskuntaan tulemme sii-
hen, että jos itsenäisyyden kasvaessa myöskin itsekkyyys saa
jatkuvasti kasvaa, johtaa itsekkyyden sairaus lopulta kuole-
maan. Se merkitsisi ihmiskunnan tuhoa. Elämme tämä vaihe

silmiemme edessä. Maailmansodat ovat ihmiskunnan elämän uhkana. Ihmisälyn kehityksestä johtuvan teknillisten saavutusten ja tämän rinnalla tapahtuneen itsekkyyden ja vallanhallun voimistumisen seurauksena ovat ne käyneet mahdollisiksi. Tämän uhan ovat tiedemiehetkin jo oivaltaneet. Niin että jos odotettu tuho jäisikin tulematta, ei se suinkaan johdu itsekkyyden vähyydestä vaan muista syistä.

— — —

Että salaista tietoa todella on olemassa ja että nykyinen ajankohta ja sen aiheuttama itsekkyyden huippuunsa kehityminen on nähty aikoja sitten, todistaa H. P. Blavatskyn »Salaiseen Oppiinsa» ottama lainaus vanhasta Vishnu Puraanasta. Siinä aivan kirjaimellisesti kuvataan vuosisatamme turmelus, niin ettemme voi olla toistamatta mainittua »enustusta». Näin sanoo Vishnu Puraana:

»Tulee olemaan samanaikuisia yksinvaltiaita, jotka hallitsevat yli maanpinnan, raakamielisiä, väkivaltaisia ja aina valmiita petollisuuteen ja pahuuteen . . . he tulevat anastamaan alamaistensa omaisuuden . . . mutta heillä tulee olemaan rajoitettu valta . . . heidän elämänsä on oleva lyhyt, heidän himonsa tyydyttämättömät . . . Eri maitten ihmiset, jotka heidän kanssaan joutuvat tekemisiin, seuraavat heidän esimerkkiään ja barbarit pääsevät valtaan . . . Rikkaus ja hurskaus vähenee päivä päivältä, kunnes maailma kokonaan turmeltuu . . . Ainoastaan omaisuus määrää ihmisarvon; rikkaus on ainoa ihastuksen lähde; himo on oleva sukupuolten yhtymisen ainoa side; petollisuus parhain keino menestyksen saavuttamiseksi riita-asioissa; ja naiset tulevat olemaan pelkän aistillisen tyydytyksen esineitä . . . *Ulkonaiset ominaisuudet tulevat olemaan ainoana eroituksen määrääjänä eri elämän järjestöissä; epärehellisyys . . . on (yleinen) toimeentulon keino; heikkous on riippuvaisuuden aiheena; röyhkeys ja uhkailu tulee oppineisuuden tilalle; tuhlaavaisuutta pidetään hyveenä; ihmistä pidetään puhtaana, jos hän on rikas; keskinäinen sopimus riittää naimiseen; hienot vaatteet määräävät arvon . . . Vahvin hallitsee . . . ja kansa kykenevämmä kantamaan raskaita taakkoja (. . . verojen kuormaa)*

etsii turvaa laaksoista . . . Näin tulee Kaliaikakaudella turmelus alituisesti lisääntymään, kunnes ihmisrotu lähestyy tyhjäksitulemistaan (pralajaa). Kun . . . Kali-ajan loppu on lähellä, niin osa siitä jumalallisesta olemuksesta, mikä on olemassa, oman henkisen luontonsa voimasta . . . astuu maanpäälle . . . Hän palauttaa oikeuden maanpäälle; ja niiden järki, jotka elävät Kali Jugan lopulla, on heräävä ja tuleva yhtä läpinäkyväksi kuin kristalli. Ne ihmiset, jotka näin muuttuvat . . . tulevat olemaan *ihmisolentojen siemeniä* ja synnyttämään rodun, joka seuraa . . . (Puhtaudenajan) lakeja».

Näin puhuu Vishnu Puraana ja H. P. Blavatsky lisää:

» . . . Kali Jugan 'siunaukset' ovat hyvin kuvatut ja sopivat ihmeellisesti siihen, mitä nähdään ja kuullaan Europassa ja muissa sivistyneissä ja kristillisissä maissa 19:nen vuosisadan täytyessä ja 20:nen vuosisadan sarastaessa meidän ihanalla 'Valistuksen Ajallamme'».

Mainittu kuvaus koskee siis nykyaikaa, kuten H. P. Blavatsky nimenomaan huomauttaa. Maininta, että ihmisrotu lähestyy tyhjäksitulemistaan, ei suinkaan merkitse maailmanloppua, vaan pralaajaa, välikautta, koska sanotaan, että kirkastuneet ihmiset tulevat muodostamaan uuden rodun, joka seuraa aivan uusia periaatteita, puhtauden ajan lakeja.

Edellä esitetty herättää ajatuksia. Mainitsimme alussa, että rodut kulkevat limittäin ja että paitsi nykyistä viidettä juurirotua on maanpäällä vielä osia kolmannelta ja neljänneltä juuriroduista. Mutta edellä esitetty kuvaus ihmisrodun tyhjäksitulemisesta viittaa siihen, että rotujen limittäisyys tulevaisuudessa muuttuu. Ihmiskunnan kehityshistoriassa tapahtuu käänne tai muutos, niin että vanhat rodut menevät pralaajaan, so. katoavat fyysillisen maailman näyttämöltä ja syntyy aivankuin uusi ihmiskunta. H. P. Blavatsky viittaa juuri 20:teen vuosisataan, tähän, jota parhaillaan elämme. Jotain aivan ratkaisevaa on tässä suhteessa siis tekeillä.

Teosofis-kristosofisesta maailmankatsomuksesta saammekin valaistusta. Saamme kuulla, että edellä kuvattu aikakausi on todella alkanut. Sitä on nimitetty tuomiokaudeksi, Jee-

suskin puhuu Ihmisen Pojan tuomiolletulemisesta, jolloin kansat kutsutaan tuomiolle. Jeesushan mainitsee kahdenlaisesta Ihmisen Pojan tulemisesta, siis myös siitä, mikä tapahtuu ihmisen henkisessä tajunnassa. Hän selittää oppilailleen mm., että se tapahtuu ennenkuin tämä sukukunta — siis hänen aikansa ihmiset — häviävät. Se oli sanottu opetuslasten sisäisiä kokemuksia silmälläpitäen. Se sukukuntahan on hävinnyt jo lähes pari vuosituhatta sitten. Mutta kansojen tuomiollekutsuminen on historiallinen tapahtuma ja Jeesus sanoo, että sen tietää yksin Isä. Ajan kohta ei ollut hänen tiedossaan.

Nyt meidän tarvitsee vain suunnata katseemme ihmiskunnan nykyhetkiseen tilaan todetaksemme, että kansat ovat todella kutsutut tuomiolle. Ihmiskunta elää niin suuren epä-tietoisuuden edessä, että on kirjaimellisesti totta Pekka Ervastin sanonta: »Nyt kysytään kansoilta, tahtovatko ne elää vai kuolla»? Ihmiskunta on joutunut ennen näkemättömään ja ennen kokemattomaan tilaan. Maailma on jakautumassa kahteen vastakkaiseen leiriin, eikä kukaan osaa nähdä sen valoisampaa tulevaisuuden kuvaa kuin atomiaseiden aiheuttama maailman palo. Tämä surullinen toteamus silmiemme edessä on varmin todistus tuomiokauden alkamisesta.

Tässä yhteydessä voimme muistuttaa mieliimme, että »Kali Juga» merkitsee pimeätä aikakautta. H. P. Blavatsky sanoo edelläesittämässämme kirjoituksessaan: »Kali Juga on nyt vallitsevana Intiassa ja näyttää käyvän yhteen länsimaisen aikakauden kanssa». Länsimainen aikakausi on Vesimieskausi, ja siitä ja sen alkamisesta puhuu Pekka Ervast mm. »Ihmisyiden uskonto» kirjassaan.

Ihmisen Pojan tuomiolletulemisesta puhuu Pekka Ervast mm. pikakirjoitetussa esitelmässään »Kristuksen kuolema ja ylösnouseminen» (9—4—1928), mainiten niinikään sekä psykologisesta että historiallisesta Kristuksen toisesta tulemisesta. Näin hän opettaa: »Se merkitsee toiseltapuolen, että Kristus tulee meille yksilökohtaisesti, taivaan pilvissä, me saamme nähdä Kristuksen silloin kun olemme valmiit, henkilökohtaisesti... Mutta siinä on toinenkin merkitys, sillä

tämän tulemisen yhteydessä puhutaan evankeliumeissa kaikista vaikeuksista, joita on maanpäällä, viimeisestä ajasta, aijonin lopusta, *tämän nykyisen kulttuurin lopusta ja uuden, vesimieskulttuurin alkamisesta*. (Alleviivaus meidän). Silloin tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen. Ja se tarkoittaa, että Kristus tulee — kuinka voisimme sanoa — ottamaan karman ohjakset käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysterioissa».

Karkean aineellisesta näkökulmasta katsottuna näyttää ihmiskunnan tila todella synkältä. Ihmetellä tulee, jos ei kristikunnalta himmene usko Jumalan »kaikkivaltiuteen», hänen antaessaan hyvyydessään kaiken tapahtua. Ajattelevan kirkkokristityn luulisi jo myöntävän, että odotettu tuhatvuotinen valtakunta siirtyy yhä hämärämpään tulevaisuuteen. Tällä menolla ei sitä voi olla asuttamassa muut kuin sodissa silvotujen vainajien haamut. Emmekä teosofeinakaan voi tulla muuhun tulokseen, ellemme ota lukuun tuomiokautta, ellemme halua tunnustaa, että elämä itse on asettanut rajat paisuvalle itsekkyydelle.

Kuitenkin kehitystä valvova elämän laki määrää: kun itenäisyys on saavuttanut tarpeellisen kestävyuden, on mukana kasvaneen itsekkyyden kuoltava. Muutoin kehitys pysähtyy.

— — —

Kun siis katselemme käsillä olevaa murroskautta ja niitä mahdollisuuksia, jotka viittovat tietä valoisampaan tulevaisuuteen, voimme ajatella paria seikkaa. Ensiksikin paljon käytettyä vertausta: missä valo on kirkkain, siellä varjo on syvin. Vertaus sopii kuvaamaan Kuninkaan tuomiolle tulemistä. Kun jumalallinen majesteetti on astunut ratkaisevasti asioiden johtoon, niin samalla ovat pimeyden voimat voimakkaimmillaan. Kuten edellä esitetystä »Salaisen Opin» kuvauksessa sanotaan: »Tulee olemaan samanaikuisia yksinvaltiaita, jotka hallitsevat yli maanpinnan». Pimeys siis on myöskin ruumistunut: »mutta heidän elämänsä on lyhyt».

Ajatelkaamme asiaa karman näkökulmasta. Osalla ihmiskuntaa, tai sanoisimmeko, osalla kehittyvistä ihmissieluista kieltämättä on elämästä se käsitys, että raudankovassa ku-

riissa, pakkovallassa, keskitysleirielämässä ja lopulta joukkoteloituksissa on se pätevä keino, jonka avulla ylläpidetään yhteiskuntajärjestystä ja saadaan rauha turvatuksi. Rauhan ja siitä johtuvan onnen ehtona uskotaan siis olevan edellä mainitsemamme keinot. »Väkivalta on välttämättömyys», on tämän uskon sisältö.

Mutta jos väkivalta on välttämättömyys ja tällaisesta elämänsäilytyksestä tehdään loppuveto tullaan siihen, että kansojen ja lopulta koko ihmiskunnan ihannetila saavutetaan keskitysleirielämässä ja joukkoteloituksissa. Vaikka ei kukaan toivokaan moista kohtelua itselleen, vaan tietenkin ainoastaan toisille, niin, koska tuo »toinen» omaksuu saman näkökannan, ja elämän vuorovesi nostaa milloin toisen, milloin taas toisen kansan pinnalle, joutuu jokainen kansa oman uskonsa uhriksi. Tämä on lopputulos uskosta väkivallan välttämättömyyteen, siitä huolimatta, etteivät maailman kansat sitä halua tunnustaa.

Karman laki sanoo: jokainen saakoon uskonsa mukaan. Jos siis osalla ihmisieluista on usko, että mitä vaikeampi helvetti saadaan syntymään, niin sitä lähempänä ollaan odotettua onnen tilaa, on luonnollista, etteivät nämä ihmiselut saa kaipaamaansa kokemusta, ellei heidän kuvittelemansa onnentila pääse muodostumaan. Asian toinen puoli kuitenkin on se, ettei elämä itse, eikä ihmiskehitystä valvovat voimat ole tahtoneet lisätä ihmiskunnan kurjuutta. Sitä tahtovat ihmiset itse. Siksi on luonnollista, ettei kysymyksessä oleva tilanne ole päässyt syntymään koska tahansa syystä, että sen seuraukset olisivat olleet liian kohtalokkaat.

Pekka Ervast mainitsee ihmiskunnan kuoleman uhkasta. Edellä jo mainitsimme uuden aikakauden alkamisesta. Yhdistäessämme nämä, ja samalla muistamme, mitä H. P. Blavatsky on puhunut Kali Jugasta, saamme yhteenvedon, että kuolema uhkaa maapalloa silloin, kun ihmiskunnan itsekkyyys saavuttaa kriittillisen rajansa. Mainittu ajankohta on Vesimieskauden alussa, jolloin tapahtuu Logoksen uusi inkarnatio. Näin siitäkin syystä, että tasapaino säilyisi. Varjon ja pimeyden vastakohtana ilmenee Valo, joka voittaa pimeyden.

Valo onkin tullut meidän päivinämme tapahtuneessa kosmillisessa Logosvuodatuksessa. Se sai muodon Pekka Ervas-tin julistamassa ja J. R. Hannulan loppuun suorittamassa teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Näiden esitysten valossa voimme ehkä ymmärtää ihmis-kunnan paisuvia kärsimyksiä. On pieni valonpilkku siinä, että jotkut väkivallan ihannoitsijat, jotka nyt ovat saaneet nauttia kolkon uskonsa hedelmiä, heräävät ja uudessa jälleensyntymässä — ellei ennen — voivat suunnata askeleensa ihmisyiden tielle.

Mainitaan, että maapallolla kouluakäyvien sielujen luku olisi noin 60,000,000,000. Noin kolmaskymmenes osa on ker-rallaan ruumistuneena. Jos siis nyt — kirkkaimman valon tullessa — on pimein aines ruumistuneena, niin täytynee tuossa sielujen meressä olla parempaakin ainesta. Näin ymmärtäen ei elämä suinkaan ole toivotonta, etenkään koska maapallon kuolemanuhka on voitettu tapahtuneessa kosmillisessa vuodatuksessa. Karman johdon samalla siirtyessä Kris-tuksen, Isän, käteen jälleensyntymismysterioissa on myöskin väkivalta rajoitettu, ja ymmärrettävästi tulee yhä enemmän rajoittumaan. Parantumaton, liian pimeä itsekkyyks johtaa kuolemaan tällä planeetalla — tai missä se on parannetta-vissa, vievät kokemukset ihmisyksilön heräämiseen ja sisäi-seen, mystilliseen kuolemaan, jolloin itsekkyyks tulee voite-tuksi.

— — —

Toinen huomioitava seikka on vainajien maailmassa tapah-tuva kouluutus ja valistustyö. Kuolemanjälkeisessä elämäs-sähän pitää paikkansa sääntö, että vainaja on avoinna sille ajatussuunnalle, mitä hän eläessään harrasteli. Tästä johtuu, että kun eläessämme tunkeudumme teosofisiin opetuksiin, niin meitä voidaan kuoleman jälkeen näissä asioissa valaista. Vakava totuudenetsijä, joka on ymmärtänyt väärin joitain ratkaisevia elämän perustotuuksia, saattaa päästä kuoleman-jälkeisessä koulunkäynnissään selville vesille. Kun hän syn-tyy uudelleen, on totuudesta kiinnisaaminen helpompaa. Näin kasvaa jatkuvasti niiden ihmisten luku, jotka ovat selvillä

käsillä olevasta ajasta: että ihmiskunnan suhteen on tapahtunut aivan ratkaisevaa, mikäli se koskee elämän eettillisiä arvoja. Ihmiskunnalle on annettu uusi kulmakivi rakennustensa peruskiveksi. Se on väkivallasta luopuminen.

Nykyisessä murroskaudessa vanha sivistys ja vanhat elämäkäsitteet taistelevat kuolinkamppailuaan. Mutta murroskausi ei merkitse ainoastaan vanhan kuolemaa vaan myös uuden ihmistyyppin ja uuden kulttuurin syntymistä. Tämä uusi ei ole haaveellinen tuhatvuotinen valtakunta, joka elää heikkona kajastuksena vaikeuksissaan kamppailevan kristikunnan toiveajatuksissa. Se kuuluu elämän välttämättömyyteen ja kehityksen järjestelmään. Elämän kehitystahto määrää uuden aikakauden saapumisen, ja se ilmenee siinä, että syntyy uusi rotu, joka alusta asti on suunniteltu toteuttamaan inhimillisemmän elämän periaatteita.

Uusi rotu on kuudes juurirotu. Edellä jo mainitsimme, että rodut kulkevat limittäin. Nykyinen viides juurirotu aloitettiin samalla, kun neljännen juurirodun viides alarotu syntyi. Nyt on alullepantu viidennen juurirodun kuudes alarotu ja samalla on laskettu perustus kuudennelle juurirodulle.

Kuudes alarotu on okkultistien mukaan ajateltu syntyväksi Pohjois Amerikassa, siellä parhaillaan tapahtuvassa »baabelin sekoituksessa». Syntymispaikka on kuitenkin arvoituksellinen seikka. On huomattava, että elinvoimainen rotu luultavasti levittää vaikutuksensa kaikkialle, kuten nykyinenkin alarotu, johon Euroopan kansat kuuluvat. Eurooppalainen sivistys ulottaa valtansa ja saavutustensa tulokset ympäri maailman, ainakin mikä koskee niiden näkyvintä ilmennystä: tieteitä ja tekniikkaa. Koko ihmiskunta on niistä hyötynyt syystä, että paikallisuuskäsite on tekniikan ansiosta avartunut. Kun ajattelemme tulevaisuutta voimme ymmärtää, että uusi nouseva sivistys on maailmansivistys, eikä paikallisesti ole rajoitettu.

Toiseltapuolen on tehtävä ero ihmisen ja rodun välillä. Rotuominaisuus on jotain, mikä kuuluu ruumiiseen, mutta ihmisen, joka ruumiissa asuu, määrää, miten näitä ominaisuuksia käytetään. Samassa rodussa esiintyy ihmistyyppejä kai-

kissa asteissa alhaisimmasta ryöväriluonteesta sivistyksen huippuihin asti. Sivistys ei sinään ole vain rotuominaisuus, vaan kuuluu se ihmissielun omiin saavutuksiin. Ennenkuin mitkään rotuominaisuudet voivat päästä oikeuksiinsa, ja ilmentyä puhtaina, täytyy kasvaa ihmissieluja, jotka kykenevät käytännössä toteuttamaan rodun tarjoamat edellytykset.

Tästä joudummekin asian ytimeen: rotujenkin kehitys tapahtuu sisästä ulospäin. Vai sanommeko, että kehitys kulkee kahta linjaa. Toiselta puolen tapahtuu ruumiillinen kehitys ulkonaisten edellytyksien puitteissa, kuten esim. Amerikan kansassa, jossa on yhteenkoottuna monenlaista rotua. Toiselta puolen taas henkinen valmentaminen, joka kasvattaa ihmissieluja uuden elämänymmärryksen hengessä, ei ole paikallisesti rajoitettu. Älyllistä ja siveellistä valaistusta voi jokainen suorittaa itsessään, kuulukoonpa mihin kansaan tai rotuun tahansa.

Viimeksimainittu on kuitenkin tärkein puoli, sillä siitä riippuu kaiken onnistuminen. Päinvastaisen vertauskohdan näemme nykyisessä eurooppalaisessa kulttuurissa, jolloin silmiinpistävin rotuominaisuus — äly — on muodostunut koko sivistyksen tuhoksi. Tämä on varoittava esimerkki henkisen valmentamisen osittaisesta epäonnistumisesta.

Pekka Ervastilta saammekin kuulla, että teosofisella liikkeellä on tärkeä osuus kuudennen alarodun luomisessa, sillä se valmistaa maaperää uudelle uskonnolle. Ihmisyyden uskonto, joka lopullisesti on esitetty teosofis-kristosofisessa elämänymmärryksessä, on oleva kuudennen alarodun uskonto. Se valmistaa ihmisyksilöitä uutta juurirotua varten.

ELÄMÄN VIRTAA I.

Edelläesitetyssä tulimme siihen, että pohjimmaltaan elämä ei ole sitä, miltä se näyttää ulkoapäin ja alemman ymmärryksen näkökulmasta katsottuna. Kaiken takana vaikuttaa jumalallinen johto ja kauasnäkevä viisaus. Se kuljettaa ihmiskuntaa rotujen kiertoteitä ihmisyyteen. Ihmisyyden kehityksen lähin kohde ja sen saavuttaminen vaatii tällaista »tuskallisten ponnistusten koulua», joksi planeettamme elämää on nimitetty.

Tosiasiasta on, ettei elämänkoulu ole suoraviivaista luokalta luokalle siirtymistä. Se on päinvastoin kuin mutkainen virta ryöppyävine koskineen ja odottamattomine syvänteineen. Nykypäivien ihminen on jo ehtinyt muodostua esim. yhteiskuntaolennoksi, ja yhteiskunnissa vuorostaan vaikuttavat omat kuohunsa ja virtailunsa. Ihminen on monenlaisten voimien heiteltävänä, niin että muutamat ajattelijat ovat päättelleetkin ihmismassojen olevan pelkkää kuohua elämän suuressa virrassa.

Edetäksemme ihmisen ja ihmiskunnan elämän tarkastelussa kysymme: mikä elämänvirta pohjimmaltaan on. Näennäisesti se on esim. päättymätön. Kuitenkin järki sanoo, että koska se on kytketty aikaan, täytyy sen myöskin olla ajan rajoittama. Näin inhimillisen elämän kannalta katsottuna sillä täytyy olla alku ja loppu. Korkeammalta näkökulmasta katsottuna aika tietenkin on illusio, mutta ilmennyt elämä ja

siihen kiinteästi liittyvä aika ovat todellisuus sinään, ja näinollen elämän virta on ajanjaksojen rajoittama, — kuinka pitkiä muuten lienevätkin.

Sanomme siis, että elämän virta alkoi tällä planeetalla silloin, kun planeettamme syntyi, ja todennäköisesti se päättyy pallon elämän sammuesssa. Näin kuluu yksi suuri jakso elämän pitkässä ketjussa, ja tämä jakso on kuin päivä, koska se on alituista toimintaa, puuhaa ja — kuten näyttää — kehitystä.

Mutta loogillinen ajatus edellyttää, että päivää seuraa yö, levon kausi. Ja jos huomioimme esim. vuorokautista yötä näemme, ettei se ole suinkaan kuoleman unta, vaan lepoa, jolla ajalla myöskin tapahtuu toimintaa, joskin enemmän sisäistä. Levossa ja unessa esim. ruumis rakentaa itseään, kokoaa voimia seuraavaa päivää varten. Elämänvirta kulkee yöllä aivankuin päinvastaiseen suuntaan, niin että voimme sanoa ihmisenkin kulkevan kerran vuorokaudessa kahdenlaisessa virrassa.

Samoin täytyy ajatella, että maapallon elämänkautta seuraa yö, joka samalla on lepoa ja uuden rakentamista. Kun elämänvirta painuu kohti iltaansa, kääntyy se päinvastaiseksi, sisäiseksi virraksi, jolloin sulatetaan pitkän päivän kokemukset. Kaukaisessa tulevaisuudessa ne jälleen kypsyvät hedelmiksi.

Näin ymmärtää loogillinen ajattelu. Kaikkien aikojen okkultinen tieto ja kokemus varmistaa päätelmän todeksi. Se puhuu luomispäivistä ja vastaavista levonkausista, pralaajoista. Se opettaa, että maapallolla on seitsemän luomispäivää, tai elämää — jos sellaista nimitystä käytämme — ja niitä vastaavat yöt, pralaajat. Parhaillaan elämme neljännessä luomispäivässä.

Tarkastellessamme nykyistä luomispäivää näemme, ettei siinä elämänvirta kulje tasaista latuaan. Päinvastoin huomaamme aaltomaista etenemistä: suuret rodut syntyvät, luovat sivistyksiä ja näin muodostavat kuin suuria aallonharjoja. Lopuksi tulee rotujen ja kulttuurien kuolema, siis aallonpohjaan vaipuminen.

Tavallista on, ettei aallonpohjaan vaipuminen tapahdu siten, kuin siirryttäisiin vanhuuden lepoon, vaan useimmiten tapahtuu sortuminen sotien melskeessä. Kun rotu, alarotu, tai kansa kohooa kulttuurinsa huipulle, ei se osaakaan saavutuksissaan elää, vaan ajautuu vallanhimon kannustamana etsimään enemmän valtaa. Näin seuraa sortuminen ja häviö. Vanha kulttuuri saa mennä ja aikanaan syntyy uusi. Ja uusi on tavallaan entisen jälleensyntymä. Taas on tilaisuus yrittää, koska edellinen yritys epäonnistui.

Elämänvirta kulkee täten aaltomaisesti kohti tulevaisuutta. Kuitenkin näemme, ettei se virta ole yhtenäinen, vaan jakaantuu useampaan päähaaraan. Pienempiä virtauksia näemme paljonkin. Poliittisessa elämässä esim. on tullut tavaksi sanoa: virta vie oikealle, tai vasemmalle. Niinikään näemme taiteellisia virtauksia, uskonnollisia ym. Selvästi eroitamme kuitenkin kolme päävirtaa: taloudellisen, uskonnollisen ja poliittisen.

Tämä kolmijako onkin luonnollinen. Taloudelliset seikat ovat suorassa suhteessa fyysilliseen toimeentuloomme. Taloudellinen virta on tekemisissä ruumiimme kanssa, samoin kuin uskonnollinen virta ruokkii tunnettamme, hartauskai-puutamme. Poliittisen virran lähtökohta on yhteiskunta ja siinä vallitseva järjestys. Järjestystä vaatii järki, ymmärrys, jonkavuoksi poliittinen virta on tekemisissä pääasiassa järjen — joskin myös tahdon kanssa.

Kun nämä virrat kulkevat — sanoisimmeko — luonnollisia latujaan, silloin vallitsee yhteiskunnassa rauha ja ainakin näennäinen hyvinvointi. Kansalaiset suhtautuvat elämään kutakuinkin penseästi: tekevät työtä saadakseen toimeentulonsa, harrastavat kirkollista elämää niinkuin hyvä tapa vaatii ja askartelevat valtiollisissa asioissa miten kutakin huvittaa. Elämän kolminainen virta kulkee rauhallista latuaan. Vallitsee tyytyväisyys ja eräänlainen horrostila.

Mutta toisinaan sattuu, että joku virroista alkaa paisua yli äyräittänsä ja — kuvaannollisesti puhuen — uhkaa hukuttaa kansan. Voi sattua, että esim. talouselämä voimistuu voimistumistaan, jonka tuloksena on liikatuotanto, työttömyys ja

siitä johtuva hätä. On uskottu, että kun talouselämä on voimakas, vallitsee hyvinvointi. Mutta käytäntö osoittaa päinvastaista. Liian voimakas taloudellinen virta uhkaa hukuttaa yhteiskunnan runsaudenpulaan.

Niinikään näemme että myös uskonnollinen virta saattaa paisua yli äyräittänsä. Yleensähan uskotaan, että uskonnollinen harrastelu kasvattaa parempia ihmisiä, ja että elämä tulee sitä onnellisemmaksi, mitä ahkerammin harjoitetaan harhautta ja kirkollista toimintaa.

Mutta kokemus opettaa, että kun kirkollis-uskonnollinen virta ottaa yliotteen yhteiskunnassa, syntyy suvaitsemattomuutta toisinajattelevia kohtaan, uskonnollisia vainoja ja rauhattomuutta. Uskonkiihkoilijat ottavat vallan, pakoittaen muut kansalaiset farisealaiseen itsensä ja toistensa pettämiseen. Vapaa ja luonnollinen ilo katoaa. Kansalaiset yrittävät näyttää — vainojen pelosta — synkiltä ja syntisiltä, ja koko elämä uhkaa tukahtua fanaattiseen usvaan.

Samoin saattaa poliittinenkin virta paisua. Yleinen mielipide vaatii, että kansalaiset ovat valtiollisesti ja yhteiskunnallisesti valveilla, mitä enemmän sitä parempi. Ihanteena on, että jokainen kykenisi sanomaan sanottavansa kaikista yhteiskuntaelämää koskevista asioista.

Mutta kokemus opettaa jälleen, ettei ole hyvä näinkään. Poliittisen elämän ylivoimaisuus heittää synkän varjonsa historiaan. Kansat jakaantuvat jyrkin rajoin eroittuviin puolueisiin, joiden ilmauksina ja äärimmäisinä tuloksina ovat poliittiset vainot ja veriset mellakat. Lopulta saattaa aate hyvästä yhteiskuntajärjestyksestä muuttua vastakohdakseen: anarkiaksi.

Yhteiskunnan sisäinen sopusointu näyttää siis säilyvän vain niin kauan, kuin nämä kolme elämänvirtaa pysyvät suurin piirtein tasaväkisinä. Sitävastoin, jos jokin virroista paisuu tavallista voimakkaammaksi, syntyy häiriöitä yhteiskunnan luonnolliseen rauhaan.

Jotta jälleen saavutettaisiin tasapaino, on »pelastavaksi» keinoksi tullut sota — joko sisäinen tai ulkonainen. Sisäisen sodan syttyessä vahvin virta tavallisesti perii voiton ja näen-

näinen rauha palautuu. Ulkonainen sota taas tulee »pelastamaan» siten, että siitä johtuva vaara kääntää huomion pois sisäisestä eripuraisuudesta. Näin siksi, koska ihmiskunta yleensä eri kansankerroksineen ja virtoineen hyväksyy pelastajakseen sotaiset keinot. Näin tulee suurempi paha pelastamaan yhteiskunnan pienemmästä pahasta.

Tällaisella menettelyllä on tietyt seurauksensa — ottaessamme huomioon syyn ja seurauksen lain. Jeesuksen sanoja käyttäksemme voimme sanoa: joka tuulta kylvää, se myrskyä niittää. Mitä enemmän tehdään pahaa, sitä enemmän paha lisääntyy. Vaikka sodalla saavutetaan näennäinen rauha, niin ei sen aiheuttamia kärsimyksiä saada olemattomiksi. Sotien aikaansaama tuska ja kurjuus painautuu näkymättömiin odottamaan hetkeään tulevaisuudessa, ja on siemenenä yhä suurempiin sotiin ja kurjuuteen. Paha paisuu suhteessa pahan tekemiseen. Samassa suhteessa kansat näkevät elämänsä ehdoksi, että on tehtävä vieläkin enemmän pahaa. Kansojen täytyy ryhmittyä, tunteakseen voimiensa kestävän yhäti kasvavassa pahan tekemisessä — kunnes kaikkien sivistyskansojen yhteinen temmellys on suurin saavutus pahantekemisen taidossa sillä kertaa.

— — —

Nyt kysymme — niinkuin varmaan moni ihminen joutuu kysymään katsellessaan ihmiskunnan elämää — miksi emme osaa elää, niinkuin terve järki neuvoo. Onko ihmiskunta heitetty salaperäisten voimien valtaan, joita se ei osaa hallita ja hillitä, ja jotka näyttävät vievän sen lopulta perikatoon. Kumpiko maailmaa hallitsee: Jumala vaiko paholainen? Onko todella siten kuin me täällä kristikunnassa olemme oppineet uskomaan, että Jumalan rinnalla ja aivankuin hänen oikeana kätenään hallitsee kaikkivaltias Paha, joka on niin ylivoimainen, että sen valta ylettyy melkeinpä Jumalan määräämisen vallan ulkopuolelle?

Voimme tällä kertaa kuitenkin jättää kirkonopin dualismin omaan arvoonsa ja lähteä tarkastelemaan yhteiskunnissamme esiintyvien sekaannusten syitä. Silloin on otettava henkinen lähtökohta, sillä koska elämässä esiintyvät edelläesitetyt kol-

me päävirtaa, niin luonnollisesti niillä on myöskin syvempi tarkoitus. Niinikään on ymmärrettävissä, että elämän virrat ovat heijastumia henkisistä totuuksista.

Mikä siis näiden virtojen tarkoitus voisi olla?

Ensikädessä tietenkin se, että kukin elämänvirta löytäisi oman syntysanansa, ts. pääsisi selville omasta tehtävästään. Tämä tietenkin tapahtuisi siten, että jokainen virta syventäisi omaa uomaansa, yrittäisi ottaa selvää, miten elämä olisi parhaiten järjestettävissä. Poliittinen elämä syventyisi omaan tehtäväänsä. Se koettaisi löytää parhaimman ja viisaimman yhteiskuntajärjestyksen. Uskonto kirkkoineen tekisi itselleen vakavan kysymyksen: mitä uskonto todella on? Ja talouselämä ratkoisi aineellisen elämän pulmia ihmisrakkauden merkeissä.

Näin olisi luonnollista ja inhimillistä. Mutta minkä opetuksen antaakaan elämä? Katselkaamme uskontoa kirkkoineen. Siinä ovat taloudelliset seikat, kuten komeat kirkot ja hyvin palkatut papit tulleet tärkeämmiksi kuin itse uskonnollinen elämä. Näinollen uskonnollisen virran uoma on arveluttavasti madaltunut. Virtausta kyllä jatkuu, mutta se on uskonnoksi nimitettyä taikauskoa. Se valuu madaltuneitten reunojensa yli talouselämän piiriin, josta on seurauksena edellämainittu aineellisten arvojen saalistus. Lopuksi se valtansa tukemiseksi sekaantuu poliittiseen virtaan, niin että papiston toimipaikkoihin kuuluvat niinkin arveluttavat paikat kuin kansojenväliset taistelurintamat.

Tässä onkin kylliksi syytä alkavaan virtojen pyörteeseen. Uskonnollinen virta on elävänä esimerkkinä elämän toisille virroille. Niinpä näemmekin, ettei taloudellinenkaan virta ole syventänyt omaa uomaansa keskittymällä kysymykseen, miten taloudellinen elämä saataisiin järjestetyksi järkevällä tavalla? Miten olisi meneteltävä silloin, kun on taloudellinen ahdinko? Onko kansojen autettava toisiaan? Ja entä silloin, kun on »liikatuotanto»? Onko sitä jaettava niille, joilla ei ole, vai onko viljaa ajettava mereen ja muu liikatuotanto keskitettävä sotamateriaalin valmistukseen?

Kokemus todistaa, ettei näihin kysymyksiin oltu ajoissa syvennytty. Siksi on tämäkin virta käynyt matalaksi ja osaksi valunut — uskonnon piiriin. On huomattava, että uskonto on virroista keskeisin, ja sen tehtävänä pitäisi olla valaista maailmaa sillä Logosvalolla, johon sisältyy kaikkien pulmien ratkaisu. Mutta koska uskontokin on jo madaltunut ja vaipunut taloudellisten ja poliittisten asiain lumoihin, on sieltä saatu vaikutelma kaikkea muuta kuin nostavaa ja kohottavaa. Kirkkojen tarjoama uskonto on taloudelliselta kannalta katsottuna järjetöntä, sillä se ei anna käytännölliseen elämään soveltuvia neuvoja. Uskolla Jeesuksen verikuolemaan ei ole mitään tekemistä taloudellisten asiain kanssa.

Sensijaan esittäytyy toinen uskonto, joka suosii itsekkääseen omahyväisyyteen vajonnutta talouselämän virtausta. Tämä on materialismi, aineusko. Se on todellisen uskonnon korvike ja irvikuva. Mutta siinä on ruokaa ihmisen alemmalle ymmärrykselle enemmän kuin sijaissovitusopissa. Se kannustaa taistelemaan aineellisen elämän puolesta, koska ihminen tämän käsityksen mukaan on vain ulkonainen ruumis.

Niinpä näemmekin, että elämä on muuttunut taisteluksi leivästä. Tämä on suurimmaksi osaksi materialistisen elämänkäsityksen ansiota. Kun taloudellinen virta madaltuneena pääsi valumaan omasta uomastaan, niin se — taistelun leivästä yhä kiihtyessä — sekaantui poliittiseen virtaan. Puoluepolitiikka otettiin avuksi taloudellisia asioita järjestettäessä.

Lisäksi näemme, ettei poliittinenkaan virta ole osannut syventää omaa uomaansa. Se ei ole tutkinut, miten näistä yhteiskunnista saataisiin mallikelpoisia ihmisten asuinsijoja, niin että niissä vallitsisi sisäinen järjestys — ilman pistimien apua. Sensijaan tämäkin virta on valunut suoraa päätä uskonnon virtaan, siten, että todellisen uskonnon puutteessa on tehty »uskonto» eräistä yhteiskuntauudistusta tavoittelevista ideoista. Nämä erilaiset »ismit», jotka ovat suoraan materialismin johdannaisia, ovat niinikään vain uskonnon korvikkeita. Niille näet on tunnusomaista, että ne yllyttävät käy-

mään puolestaan verisiä kamppailuja, vaikkei niillä ole käytännön antamaa todistusta siitä, vastaavatko ideat lupauksiin. Siksi näiden aiheuttamilla sodillakin on uskonsotien leima.

Lopuksi näemme, että poliittinen virta on näiden keinotekoisten uskontojen kautta ja avulla suuntautunut järjestämään maailman taloudellista tilaa.

Onko näinollen ihme, jos elämä on sekaisin ja vesi elämänvirrassa sameata. Niinpä tuloksena ovat olleetkin ne valtavat pyörteet, jotka suursotien muodossa nielivät maailman kansat.

— — —

Kysymyksen selvittämiseksi katselemme asiaa astrologisesti. Onhan sanottu, että planeetoista säteilevä inspiratio vaikuttaa elämäämme. Vaikutus selitetään siten, että kullakin planeetalla on oma erikoinen koulunsa, joka ohjaa niissä kasvavia tajuntoja täydellisyyttä kohti.

Mutta koska täydellisyyttä ei vielä ole joka kohdassa saavutettu, lankeaa luonnostaan, että planeetoista säteilevä inspiratio on kaksinainen. Paitsi koulun täydellisyysihannetta, on myöskin sen vastakohta: epätäydellisyys.

Aurinkoa lähinnä oleva planeetta on Merkurius, seuraa-vana kiertää Venus ja järjestyksessä uloimpana Maa. Rajoitumme nyt näihin kolmeen planeettaan.

Merkurius on astrologisesti järjen planeetta, ja on sen vaikutus tekemisissä älyn kykyjen kanssa. Merkurius on kosmillisen totuuden peili. Mutta sen alempi vaikutus on valhe, petos, epäveljeys...

Venusta on kuvattu tunteen planeetaksi ja on sen korkeampi inspiratio epäitsekäs rakkaus ja puhtaus. Sen alempi vaikutus taas kuvastuu lemmenjanossa, aistillisuudessa ja epäpuhtaissa nautinnoissa.

Ihmisen kolminaisuudesta — järki, tunto ja tahto — joutuu, että maapallo joutuu tahdon kohdalle. Sekä hyvän, että pahan tahdon. Maapallon johtavaa enkeliä onkin nimitetty Saatanaksi.

Koska planeettojen lähettämissä inspiratioissa esiintyvät eri olemuspuolemme, ja koska ihminen on Logoksen kuva, ja myöskin Logos on kolminainen, tulemme siihen, että planeetoissa tulee näkyviin Logoksen voimat. Niinpä Pyhä Henki, totuuden voima, säteilee Merkuriuksen kautta; Poika, korkeampi ihmisrakkaus, Venuksen kautta; Isän tahto ja majesteettius Maan kautta. Maata nimitetäänkin »tuskallisten ponnistusten kouluksi», ja tahdon käyttö on kieltämättä ponnistusta.

Historiallinen totuus on, ettei Isän, Logoksen tahto ole ollut valtakeijänä ihmiskunnan elämässä. Mainitsimmekin edellä, että Maan johtavana enkelinä on ollut Saatana. Logoksen on ollut hallittava tämän välimiehen avulla, kunnes historian kuluessa on valta siirtynyt Isälle.

Okkultinen tietous opettaa, että maapallo on saanut apua Merkuriuksesta ja Venuksesta, sillä niistä tulivat ne olennot, jotka perustivat tänne Salaisen Veljeskunnan. Voisimme siis sanoa, että Logos on johtanut ja auttanut ihmiskunnan kehitystä Merkuriuksen ja Venuksen välityksellä Pyhän Hengen ja Pojan merkeissä. Historiallisesti tämä välillinen vaikutus keskittyy kolmanteen ja neljänteen juurirotuun, koska näiden valtakautena sellaista apua pääasiallisesti annettiin. Jo kolmannen juurirodun aikana tuli auttajia, mutta Salainen Veljeskunta perustettiin vasta Atlantiksen päivinä. Nykyinen viides juurirotu tulee näin ollen luonnollisesti kulkemaan hiukan Isän merkeissä. Siksi joudummekin kysymään: jos ihmiskunnalle nyt annetaan apua, niin mistä se tulee? Tuleeko se Maasta itsestään, koska maapallo on järjestyksessä kolmantena?

On huomattava, että Merkuriuksesta ja Venuksesta lähetetty apu oli välillistä. Pekka Ervast opettaa, että näistä tulleet vihityt muodostivat sen koulun, jota raamatussa nimitetään Melkisedekin kouluksi. Siitä sanotaan, ettei se vie täydellisyyteen. Sen koulun johtajat ovat kuin vieraita opettajia, joka merkitsee holhoojan asemaa. Todellinen apu ja pelastus täytyy näinollen lähteä ihmiskunnasta itsestään, siis maapallosta.

Mutta koska planeettojen kautta tullut apu oli todellisuudessa Logoksesta lähtenyttä, on ymmärrettävää, että jos maapallosta itsestään lähtee ratkaiseva pelastuksemme, on se samalla Logoksen suoranaista voimavuodatusta. Näin siksi, että me ihmiset olemme itse logosolentoja. Tämä ihmiskunta muodostaa Logoksen Poikaryhmän tässä aurinkokunnassa. Näinollen työ ihmiskehityksen puolesta on samalla ihmisen ja Logoksen yhteistyötä. Ihminen kasvaa Melkisedekin koulussa astiaksi, johon Logos, joka samalla on ihmisen jumallainen Itse, voi astua ja ottaa asuntonsa. Ensin tulee tietenkin uranaukaisijoina Logosryhmien johtajat. Myöhemmin voi jokaisen ihmisyksilön jumalanpoika yksitellen astua alas päivätajuntaan.

Maapallo on sängen kiintoisa koulu, koska se on tekemisissä tahtoprinsiipin kanssa. Mainitsimme jo edellä, että maapalloa nimitetään »tuskallisten ponnistusten kouluksi». Sitä on nimitetty myöskin kuritushuoneeksi, hullujenhuoneeksi ja köyhäintaloksi. Huomaamme, että kuritushuone on vankiloiden vaikein muoto ja hullujenhuone on sairaaloista toivottomin.

Näissä nimityksissä kuvastuvat edelläesittämiemme tähtikoulujen negatiiviset heijastumat. Esim. vankilat ovat heijastumia totuuden ja oikeuden vääristelystä: epäveljeydestä, petoksesta, valheesta... Niissä näkyy merkuriuskoulun nurja puoli. Sairaalat, ja vielä paremmin hullujenhuoneet, heijastavat venuskoulun nurjaa puolta, joka on rakkaudettomuus, epäpuhtaus, nautinnonhalu... Ne ovat kotoisin itsekkyydestä, suurimmasta sielullisesta sairaudesta.

Köyhäintalokulttuuri taas juontaa maapallon omasta olemuksesta, Saatanan, eli pahan koulun väkivallan hengestä. Pahan koulun »korkein» saavutus, sota, tuhoaa mahdollaan luonnon antamat rikkaudet.

Koska viimeainittu kuuluu maapallon omaan olemukseen, pysähdymmekin tarkastelemaan sitä.

— — —

Ajatelkaamme omaa syntymäämme. Olemme kahtia jaetuja olentoja. Kuolematon minuutemme ei toistaiseksi asu tässä päivätajunnassa, ja tämä persoonallisuutemme on kuo-

levainen. Kuolemaa taas nimitetään suurimmaksi köyhyydeksi.

Ruumiillinen syntyminen merkitsee, että korkeammasta minästä lähtee säde tai varjo tähän ruumiilliseen maailmaan. Se on persoonallinen minuutemme. Elämä heittää meidät tänne orvoiksi, ja ensimmäinen köyhyyden merkki on se, ettei meillä ole mitään omaa. Ruumiimme saamme lahjaksi vanhemmiltamme, ja omat kykymme, taipumuksemme ja tottumuksemme ovat kimppu erilaisia voimia, jotka elämän järkivoimat ovat koonneet yhteen. Niihin meillä tietenkin on karmallisia siteitä menneistä ruumistuksistamme, mutta emme tiedä niistä mitään. Kaiken saamme elämältä lahjaksi — tai paremminkin lainaksi, sillä kuolemassa ne on annettava pois.

Koko ruumiillinen elämä on merkillinen illusio, harhakuva. Ensisijassa oma minuutemme. Se saa meidät uskomaan itseemme, omaan voimaamme, tahtoomme, kykyihimme niin lujasti, että voimme ajatella olevamme vaikkapa maailman yksinvaltiaita. Uskomme omistavamme vaikkapa niin suuren viisauden ja vallan, että miljoonien ihmisten elämä on kädessämme. Maailma heittää eteemme kaikkea kiiltävää: rikkautta, nautintoa, kunniaa, valtaa... »Kaiken tämän omistat» se sanoo, ja ihminen uskoo. Hän himoitsee kullaa kimallusta ja rypee nautinnoissa itsensä sairaaksi. Näemme, että suuri ihmiskunta elää elämän lumoissa muistamatta, että tämä kaikki on annettu lainaksi, eikä ihmisellä ole siihen pysyvää omistusoikeutta.

Sillä kerran tulee kuolema ja sanoo: »Nyt jätä kaikki ja lähde». Se ei lähetä edes sanansaattajaa ilmoittamaan, että se tulee hakemaan ensivuonna tai tunnin kuluttua. Kuolema ei näytä välittävän vähääkään kiireistämme, ei perin tärkeistä puuhistamme. Se tulee silloin kun hyväksi näkee, vaikkapa kadulla kävellessämme. Olemme täydelleen kuoleman armoilla. Ja jos olemme ajatelleet, että minätajuntamme kuitenkin on omaamme, niin se tajunta ei saa mitään maallista mukaansa. Kaikki on jätettävä armotta. Se oli

elämän antama laina, ja elämä ottaa kuoleman tullen lainansa takaisin. Tämä on suurin köyhyyden todistus.

Kuolema ei anna pitää edes himojamme ja suuria luulojamme. Joskin niiden tyydyttämisen kohteet riistetään jo ruumiin kuolemassa, niin lisäksi sielulliset ominaisuutemme riisutaan kuoleman jälkeen — vähitellen. Armotta saamme tehdä tiliä siitä, miten olemme käyttäneet elämältä saamaamme lainaa. Meidät riisutaan alasti, ja jos minuutemme säilyykin viimeiseksi, tulemme huomaamaan, että sekin oli laina elämältä. Todellista ja kuolematonta on vain se kaunis, hyvä ja pyhä, jota emme ole himoineet, mutta jota olemme aavistaneet ja tunteneet parhaimpina hetkinämme.

Näinollen olemme todella köyhäintalon asukkaita. Tämä havainto pitäisi kannustaa kysymään: miten asiat todella ovat. Meidän pitäisi pysähtyä elämän virrassa, nousta järkekke me ylängölle katselemaan, miten toivotonta on se taistelu, jota ihmiskunta harhojen kanssa käy. — Vaikka elämä virtaa omaa latuaan, olemme omalta kohdaltamme velvolliset pysähtymään ja miettimään tilannetta. Jo vähäininkin ajattelu antaa ymmärtää, ettei tämä harhojen elämä tietenkään ole tarkoituksetonta leikkiä. Jos kerran jumalallinen järki on järjestänyt kaiken ja jos elämä on koulua täällä kuten ymmärrettävästi kaikkialla maailmankaikkeudessa, täytynee ihmiskunnallakin olla läksynsä opittavana.

Jos osaamme pysähtyä ja katsella maailman menoa aivan kuin ylhäältä päin, huomaamme, että siellä täällä on aina ollut yksilöitä, jotka todella ovat pysähtyneet kuuntelemaan ja kysymään. Heille onkin selvinnyt elämän kurjuuden syyt, ja miten on harhoista vapauduttava ja valistettava niitä, jotka niissä vielä elävät.

Nämä ihmiset muodostavatkin oman virtansa, joka ei enää liikehdi aivankuin painovoiman ajamana, vaan etenee hiljaa mutta varmasti eteenpäin ja samalla ylöspäin. Se kulkee itse-tietoisien, omatahtoisen henkisen työskentelyn avulla, sekaantumatta elämän toisiin virtoihin.

Katsellessamme elämän ilmiöitä heidän näkökulmastaan huomaamme, että — paitsi planeettavoimista johtuva — on

toinenkin syy, mikä saattaa ihmisen tarrautumaan elämän kimalteleviin houkutuksiin. Syy on se, että edellä esittämiemme näkyväisten virtojen lisäksi kulkee vielä näkymättömän virta kuoleman takana. Kun kuolema saapuu, ja näin ollen näkyvä elämänvirta yksilön kohdalla päättyy, alkaa hänen kulkunsa takaisinpäin, kohti jumalallista minuuttansa. Ja koska ihmisiä poistuu elämästä jokaisessa elämänvirran kohdassa, syntyy kuolemantakaisessa maailmassa päinvastainen virta. Se on elämän pohjavirta, jossa vaikuttaa kuoleman valta itsensä tuomitsemisen ja menneen elämän tekojen suhtautumisen merkeissä.

Kuolemanjälkeinen elämä jakaantuu kahtia. Sen alkuvaihe on kiirastuli- ja helvetti-tilat. Toinen vaihe on persoonallinen taivaselämä. Luonnollista on, että vainajien tajunnan toiminnot heijastuvat näistä tiloista tänne näkyväiseen elämään, inspiroiden eläviä ihmisiä vastaavanlaisiin tekoihin. Niinpä taivaselämän onni ja optimismi heijastuu sekä nuorissa yleensä että kaikessa ylevässä ja jalossa pyrkimisessä, missä nuoruuden usko näyttelee osaansa.

Kiirastuli ja helvetti-tilat kiihoittavat vuorostaan kaikkeen karkeaan: sotaan, väkivaltaan, kapinoimiseen elämän järjestyksestä vastaan... Kapinoiminen on tavallinen piirre, koska vainaja on pakotettu luopumaan paheistaan. Hän saa kokea todellista köyhäintalon elämää, mutta sitä hän ei tahdo uskoa. Hän kapinoi vastaan. Tämä vuorostaan kiihoittaa eläviä ihmisiä kapinoimaan toisiaan ja yhteiskuntaa vastaan.

Ihmiskunnan toiminnan kiihokkeet tulevat näinollen ainakin kahdelta suunnalta. Toiselta puolen vaikuttavat tuonelan ja taivasmaailman voimat, toiselta puolen tähtivoimat, jotka ovat sekä tuhoavia että rakentavia. Nämä voimat heittävätkin ihmiskunnan eteen kaikkea houkuttelevaa, niin että elämän varsinainen tarkoitus unohtuu. Näinollen tulee vaikeaksi ymmärtää, että olemme köyhäintalon asukkaita, emmekä omista mitään aineellista.

Rinnastaessamme edelläesittämiämme tähtivoimia elämän kolmeen virtaan huomaamme, että merkuriusvoimat ovat suhteessa poliittiseen elämään, jossa järki ja järjestys näytte-

levät — tai ainakin pitäisi näytellä — keskeistä osaa. Venusvoimat niinkään ovat rinnastettavat uskonnon virtaan, jossa on — kuten venusvoimissakin — kysymys rakkaudesta, puhtaudesta, epätsekkydestä... Talouselämä kuuluu maapallon voimavyöhykkeeseen jo siitäkin syystä, että tämä planeetta antaa meille aineellisen elämän mahdollisuudet.

Olisi luonnollista, että planeettavoimien korkeammat ja rakentavat inspiratiot saisivat määrätä elämän virtojen suunnan. Mutta näin ei ole käytännössä tapahtunut — toistaiseksi. Päinvastoin ovat sekä tähtivoimien alemmat vaikutteet että kiirastulen — vieläpä helvetinkin — voimat hallinneet ihmiskunnan elämää. Kiertämätön tosiasia kuitenkin on, ettei ihmiskunta pääse selville vesille, ennenkuin puhtaat Logosvoimat pääsevät vaikuttamaan kansojen elämässä.

Nykyisen viidennen juurirodun helmi on älyn kehittyminen. Jos siis tahdomme päästä elämässä eteenpäin ja saada selvyyttä olemassaolomme ongelmaan, on aloitettava älystä, järjen valaistuksesta. Tällä rodulla on siihen erikoiset mahdollisuudet — asia erikseen on, osaammeko ihmisinä käyttää hyväksemme rodun ominaisuuksia.

Länsimaalainen kulttuurimme onkin elävä todistus siitä, että älyä on todella osattu kasvattaa. Näemme neroja sekä taloudellisessa että poliittisessä virrassa. Mutta uskonnollinen virta on jäänyt aivan pimeäksi. Kirkothan ovat kieltäneet järjen käytön uskonasioissa. Ja kuitenkin kirkot sanovat edustavansa henkistä valoa. Niiden tehtävänä siis pitäisi olla: antaa vastaus ihmiselämän kaikkein syvimpiin kysymyksiin. Juuri uskonnollisen virran olisi pysyttävä omassa uomassaan, juostava itsenäisenä ja voimakkaana, annettava järjen valon valaista hengenelämän syvyyksiä, jotta siinä olisi elämän vettä janoiselle ihmiskunnalle. Kun taloudellisessa tai poliittisessä elämässä tarvitaan ohjausta, pitäisi uskonnollisen virran osata näitä auttaa. Kirkkojen pitäisi osata viittoja tietä muille — ei sekaantumalla kirkolle kuulumattomiin asioihin, vaan näyttämällä esimerkkiä ja viittaamalla Mestariin: katsokaa tuonne, Mestari on kaikki pulmat ratkaissut.

Syy, miksi ei uskonto — kirkot — ole tähän kyennyt, on siinä, että uskonto tässä länsimaisessa kulttuurissamme on muodostunut taikauskoksi. Järjenvastainen ja epäinhimillinen sijaissovitusoppi, jonka epäsideellisyys on huutavassa ristiriidassa Jeesuksen antaman siveysopin kanssa, on suurin syy kirkkojen epäonnistumiseen. Ja tulokset näemme: älyn kehitys on kulkenut väärään suuntaan. Sen sijaan, että olisimme terveellä järjellä ratkoneet elämän pulmat, luoneet inhimillisemmän elämänjärjestyksen ja taloudellisen hyvinvoinnin, olemmekin luoneet helvetin. Jokaisen virran huippusaavutus, »helmi», — alennetussa aspektissaan — on näkyvissä kaikissa yhteiskunnissamme. Niinpä esim. poliittisen virran »helmi» — kuritushuoneet, vankilat ja keskitysleirit — on odottamassa jokaista kansalaista. Sairaala- ja hulluinhuonekultti — uskonnollisen virran »helmi» — kuvastuu järjettömässä sotavarustelussa, ja talouselämän »helmi» näkyy yleismaailmalliseksi käyneessä, sotien aiheuttamassa köyhäintalokulttuurissa.

Missä näinollen on tilanteen ratkaisu?

Siinä, kuten Pekka Ervast sanoo, että meidän on ponnistettava älyämme niin, ettei elämässä ole mitään kohtaa, johon ei järkemme uskaltaisi tunkeutua. Tähän tehtävään täytyy uskaltautua niiden ihmisten, jotka jo alkavat nähdä vallitsevan elämänmenon järjettömyyden. Heidän tulee toteuttaa ja viedä päätökseen juurirodullemme annettu talentti: ohjata älyn kehitys oikeisiin uomiinsa, osottaa opetuksessa ja teossa, mikä on järkevä ja samalla inhimillinen elämäncäsitys. Sillä ainoastaan inhimillinen ja veljellinen elämä on samalla järkevää: maailmaa voidaan pysyvästi asua vain rakentamalla. Sitävastoin huippuunsa kehitetty totaalinen hävittäminen saattaa viedä ihmiskunnalta elämän oikeudet.

Sentähden ovatkin kaikki pulmat ajateltava päähän asti ja etsittävä niiden takana oleva totuus. Vain totuus kykenee vapauttamaan niistä houkutuksista ja lumoista, joista olemme puhuneet. Näimmehän jo, että kun syntymän ja kuoleman valossa katselemme elämää, emme omista mitään. Miksi

siis kiinnymme asioihin, joita emme voi omistaa. »Luovu kaikesta», opetti niin Buddha kuin Jeesuskin.

Koska uskonto — ollessaan Logosvalon ilmennys maisella tasolla ja samalla virroista keskeisin — yksin kykenee ratkaisevasti vastaamaan elämän syvimpiin kysymyksiin, tarkastelemmekin uskonnollisen virran olemusta erikseen, silmämääränamme tulevaisuuden uskonto.

ELÄMÄN VIRTAA II

Edelläesitetystä lienee jo selvinnyt, että elämän näkyväiset virrat — jokainen erikseen ja tarpeentullen kaikki yhdessä — turvautuvat tarkoituseriensä saavuttamiseksi viimeisenä keinonaan väkivaltaan. Ne elävät toistaiseksi hämäreiden voimien lumoissa. Usko ihmisten keksimiin tuhovälineisiin ja niillä saavutettavaan väkevämmän oikeuteen on lumonnut ihmiskunnan niin, etteivät kristilliset kirkotkaan — siitä huolimatta, että ne painostavat olevansa välikappaleita KAIKKI-VALTIAAN Jumalan kädessä — osaa muunlaiseen mahtiin luottaa. Kriittillisen hetken tullen ovat kirkot valmiit turvautumaan valtion ylläpitämään »esivallan miekkaan», ainakin antamaan aseille siunauksensa. Väkivalta on nykyisten yhteiskuntiemme kulmakivi.

Mutta uusi kulmakivi on myöskin laskettu: pahan vastustamattomuus. Sen laski Jeesus Natsarealainen ja se tuli Pekka Ervastissa täyttymykseensä. Siksi on henkisen elämän tie tullut uudessa liitossa toiseen viritykseen, ja luonnollisesti tämä vaikuttaa myös ihmiskunnan ulkoisessa elämässä. »Niin ylhäällä kuin alhaalla» ja päinvastoin, on vanha hermeettinen lause. Kun planeettamme henkisessä luonnossa tapahtuu muutoksia, kuten suurten kosmollis-henkisten vuodatusten ansiosta on tapahtunut, vaikuttaa se samalla elämän kolmi-naiseen virtaan, niin että niidenkin — jos aikovat välttyä

kaaoksesta — on ratkaisevasti otettava ohjelmaansa väkival-
lan hengestä luopuminen.

Huomasimme, että elämän virtojen madaltuminen johtuu ensisijassa uskonnollisen virran madaltumisesta syystä, että se on virroista keskeisin. Poliittinen virta käsittelee ihmistä yhteiskuntaolentona ja taloudellinen virta arvostelee häntä vain ruumiin tarpeitten näkökulmasta. Mutta uskonnollinen virta näkee — tai ainakin sen pitäisi nähdä — että ihminen on myöskin sielu ja henki. Siksi uskonnollinen virta joutuu luonnostaan keskeiseen asemaan, joten tämän virran syven-
tymisessä on oleva toistenkin virtojen pelastus.

Puhuimme edellä uuden rodun ja uuden inhimillisemmän sivistyksen alkamisesta. Mainitsimme siinä olevan keskei-
sessä asemassa uskonnon, joka tulee olemaan samalla maail-
manuskonto. Uskonnon tehtävänähän on nyt, niinkuin se on
aina ollut, kasvattaa ihmisiä sekä käsillä olevaa elämää että
tulevaisuutta varten. Kirkoissa tämä kaikki menetti merki-
tyksensä siksi, että leimattiin epäkäytännöllisiksi ei vain Jee-
suksen käskyt, vaan jopa Mooseksenkin tappamattomuuden
käsky. Mutta Jeesuksen käskyt ovat kokonaan käytännöllii-
siä: älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vanho,
älä vastusta pahaa, rakasta vihollisiasikin. Kaikki nämä
neuvot kuuluvat eläville ihmisille, jokapäiväiseen elämään
sovellettaviksi. Vuorisaarnan tie on elämän uskontoa, joka
suoralta kädeltä kasvattaa uuteen elämän näkemykseen, ja
uuteen asennoitumiseen kanssaihmiin, sekä hyvän ja pahan
probleemiin.

Uskonto on oleva ihmiskunnan varsinainen kasvattaja.
Mutta siihen se taas kykenee vain silloin, kun se on elävässä
yhteydessä Vuorisaarnan Mestariin. Siksi puhdistettu us-
konto on välttämätön momentti uuden rodun alkaessa. Vain
Mestarin opin mukainen uskonto kykenee antamaan tarpeel-
lisen valaistuksen silloin, kun on kysymyksessä uuden ihmis-
tyypin luominen. Sillä uuden tyypin luominen voi tapahtua
vain sisäisen itsekasvatuksen avulla.

— — —

Jos nyt annettujen tosiseikkojen valossa erittelemme tulevaisuuden uskontoa, teemme erään huomion: uskonto ei saa olla enää samalla tavalla, sanoisimmeko »suljettu», kuin vanhemmat uskonnot. Emme voi missään suhteessa elää kaikenlaisten arvailujen varassa. Olemmehan tulleet tuomiokauheen, ratkaisujen aikaan. Elämän koulutus tulee olemaan yhä enemmän sitä, ettei kukaan enää voi istua »kahdella tuolilla» vedoten tietämättömyyteensä tai »tyhmyyteensä». Sekä hyvän- että pahankoulu ovat voimistuneet, eikä elämässä ole enää entisenkään vertaa »seisovaa kohtaa». Ellei ihminen halua etsiä totuutta, vetää pahankoulu hänet palvelukseensa. Laiskan rauhaa ei enää ole. Mikäli sellaista näyttää olevan muutamien ihmisten kohdalla, on se tilapäistä, näennäistä. Tavalla tai toisella elämä vie pyörteisiinsä. Nykyisessä ajassa vaanii sotakin aina ovella. Etenkin juuri sodasta on muodostunut ihmiskunnan painajainen, josta ei enää vanhoilla keinoilla selviydytä. Sodalla ei enää rakenneta rauhaa, jos lie ennen rakennettu.

Ihmiskunnan jouduttua näin ahtaalle on luonnollista, että sille on sanottava totuus peittelemättä. Siksi ei uutta maailmanuskontoa enää esitetä vain vertauskuvissa, vaan niin selvänä esityksenä kuin ihmiskielelle suinkin on mahdollista. Jos symboleja ja vertauskuvia käytetään asian valaistumiseksi, niin ne myöskin selitetään.

Kristosofisen sanoman yhteydessä saamme kuulla, mitä tulevaisuuden uskonto on. Kuten uskonnoissa yleensä, näemme siinäkin kolme kohtaa: ensiksi maailmankatsomuksen ja opinkappaleet, toiseksi siveysopin, siis uskonnon antamat elämänohjeet, ja kolmanneksi jumalanpalvelusmenot ja -muodot.

Mikä siis on syntyneen ihmisyysuskonnon maailmankatsomus? Se on yleisteosofinen oppirakennelma, joka sisällyttää itseensä elämän omat lait. Siinä ei esiinny mitään oletettuja arvailuja Jumalasta ja maailmankaikkeudesta, vaan täysin järjellä ymmärrettävät tosiasiat, kuten esim. jälleensyntyminen ja syysuhteen laki. Niinikään oppi kehityksestä ja kehittyvistä jumalista, sekä kaikki se metafysiikka ja kosmo-

gonia, mihin nämä ajatukset johtavat. Emme osaa ajatella maailmaa järjestetyksi kosmokseksi ilman näitä tosiasioita. Vain teosofian avulla voidaan saada maailmankaikkeudesta ja elämän toiminnasta yleensä järkeä ja sydäntä tyydyttävä kuva. Se on sitäpaitsi ainutlaatuinen elämänymmärrys siinä suhteessa, ettei se vetoa sokeaan uskoon. Sen jokainen opetus vetoaa ihmisyyksilön edessä olevaan henkisen elämän tiehen, joka antaa kokemusta näin annettujen opetusten pätevyydestä.

Maailmanuskonnon siveysopissa voimme erottaa kaksi puolta: eksoteerisen, ulkonaisen puolen ja esoteerisen eli sisäisen. Edellinen johtaa jälkimmäiseen.

Ulkoinen siveysoppi merkitsee ennenkaikkea sitä, että kun maailmankatsomus tulee ajattelutietä selviöksi, synnyttää se luottamuksen niihin, jotka nämä aatteet ovat esittäneet. Syntyy luottamus Mestareihin ja heidän opetuksiinsa. Siis myös heidän antamiinsa siveysoppeihin.

Eksoteerinen siveysoppi on näinollen ensi kädessä avointa luottamista Valkoiseen Veljeskuntaan. Se on samalla suvaitsevaisuutta, jonka perustus on pahan olemuksen tajuamisessa: pahan alkusyy on Jumalassa, kuten kaiken ilmentyneen, ja se on voitettava rakkaudella eikä taistelulla.

Tämä on välttämätöntä ymmärtää, ennenkuin esoteerista siveysoppia voidaan ottaa vakavasti. Sillä se on kaita, salainen tie henkiseen elämään; se on elämää Mestarin viitoittamalla tavalla, hänen käskyjensä ja neuvojensa jokahetkistä noudattamista.

Käytäntö puolestaan synnyttää uskonnon kolmannen kohdan: jumalanpalvelusmenot. Täällä muotojen maailmassa syntyy kaikenlaisia muotoja, tapoja ja seremonioita, kun ihmiset toimeenpaneavat uskonnollisia juhlia. Keskeinen ydin näillä kaikilla tietenkin on auringon palvonta. Aurinkohan on näkyvä symboli Jumalasta. Se on elämän antaja koko luonnolle, ja siksi sitä on palveltu erilaisin vertauskuvallisin menoin aina silloin, kun ihmisjoukot ovat halunneet hartaudella kääntyä Korkeimman puoleen.

Edelläesitetty herättää luonnollisesti kysymyksen: mistä tiedämme, että tulevaisuuden uskonto on ylläkuvattu?

Tiedämme sen, koska se on jo esitetty teosofis-kristosofisessa sanomassa. Se on Pekka Ervastin elämäntyön tulos. H. P. Blavatsky esitti sen alustavasti, etenkin juuri ensimmäisen kohdan: maailmankatsomuksen. Tämän P. E. vielä syvensi ja täydensi. Kuudennen alarodun uskonto on siis jo annettu. Se onkin parhain todistus siitä, että myöskin kuudes alarotu on aloitettu. Uusi uskonto on annettu kasvattamaan uuden juurirodun ihmisiä.

Juurirodun syntymisen yhteydessä mainitaan aina sen luoja ja toimeenpaneva voima. Eihän näin kauaskantoiset tapahtumat synny itsestään eikä sattumanvaraisesti. Ne ovat edeltäpäin tapahtuvan valmistelun ja suunnittelun tulosta. Jumalallinen viisaus, joka on kaiken takana, pukeutuu korkean olennon muotoon. Vanhalla nimityksellä on juurirodun luoja kutsuttu Manuksi. Pekka Ervastilta saamme nyt kuulla, että kuudennen juurirodun Manu on se Mestarien Mestari, joka on toisten Mestarien kanssa myöskin teosofisen liikkeen takana.

Emme tätä nyt enempää kommentoi. Palautamme vain muistiin, että ensimmäinen askel kuudennen juurirodun valmistustyössä on nyt suoritettu ja se on uuden maailmanuskonnon syntyminen. Tämä taas on nähnyt päivänvalon teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Lopuksi muutama sana tulevaisuuden hallitusmuodosta.

Nykyisissä sivistyskansoissa on tullut aivankuin sairaudeksi kysymys, kuka hallitsee ja osaa hallita. Kansanvaltaiseen virtaukseen kuuluu, että jokaisen tulee osata kantaa hallitusvastuuta.

Tämä on luonnollinen tulos ajattelukyvyyn heräämisestä määrättyyn asteeseen. Ihmiskunta on nähnyt kovin paljon huonoja hallitsijoita, joten enemmän ajattelevat ovat päättelleet, ettei pidä antaa liian suurta valtaa yhdelle ihmiselle, koska vallan väärinkäytön vaara on aina tarjona. On parempi, että yksityisen hallitsijan valtaa rajoitetaan. Lopulta

tultiin siihen, että kansa itse päättää, kenen se kulloinkin antaa rajoitetuilla valtuuksilla hallita.

On kuitenkin huomattava: kansan tietomäärä on melkoisen rajoitettu. Hallitusvallan luovuttaminen ei ole niinkään helposti ratkaistavissa. Se on riippuvainen kansan tietomäärästä sekä siitä, minkälainen kokonaiskäsitys sillä on oikeasta ja väärästä. Joukkotahto ei aina ole viisain. On matemaattinen selviö, että kymmenen tyhmän yhteistoiminnan tulos on tyhmyys. Mutta jos joukossa on yksikin viisas, joka osaa toisia valaista, voi yhteistoiminnassa päästä viisauksin esille.

Voimme vielä lisätä, että kansa saa sellaisen hallituselimen, minkälaisen se ansaitsee. Muuta mahdollisuuttahan ei ole niinkauan kuin valta on samaa kuin väkivalta. Olipa maailmassa tosi viisaita, henkisesti kasvaneita ihmisiä miten paljon tahansa, ei heillä ole mahdollisuutta olla kansaa hallitsemassa. Kansa ei heitä ymmärrä, eivätkä viisaat käytä väkivaltaa, sillä väkivallan käyttö ei ole viisautta. Siksi kansat saavat toistaiseksi tyytyä ansaitsemiinsa hallitusmuotoihin ja hallitsijoihin.

Mitä taas kaukaisempaan tulevaisuuteen tulee, aikaan, jolloin uuden maailmanuskonnon valo on saanut tehdä työtään ihmiskunnassa, tulevat asiat tässäkin suhteessa luonnollisesti muuttumaan. Ne muuttuvat sillä edellytyksellä, että ihmiset oppivat ensin hallitsemaan itseään. Sillä jos odotetaan kansojen hallitusistuimille jumalallisesti viisasta hallitsijaa, niin tämä ei — kuten jo mainitsimme — käytä asemahtia kansaa taltuttaakseen. Hän vain puhuu, opettaa ja hallitsee viisauksellaan, ja kansan tulee häntä ymmärtää ja rakastaa. Tämä kysyy jokaiselta kansalaiselta hallitusvaltaa itsensä yli — koska ulkoinen pakkovalta ei häntä pidä aisoissaan. Tällöin vasta voi viisaus hallita kansaa.

— — —

Maailmanuskonto eli ihmisyyden uskonto on siis julistettu maailmalle ja se odottaa toteuttajiaan. Nämä taas ovat niitä, jotka vallitsevissa elämänvirroissa pysähtyvät, ja näin tehden osaavat kuunnella viisauden ääntä. He muodostavat — kuten jo aikaisemmin mainitsimme — poliittisen, uskonnollisen, ta-

loudellisen ja kuolemantakaisen virran lisäksi oman virtansa. Tämä viides, henkinen virta, kasvattaa ja opettaa ihmisyksilöitä ratkomaan omassa itsessään toisten virtojen pulmat ja epäonnistumisen syyt.

Tässä työssä voi totuudenetsijä alkaa siitä kohdasta, mikä on hänen temperamentilleen luonnollisinta. Mutta ajatellaan hänen lähtevän älystä, koska se on tässä viidennessä juurirodussa tavallisinta.

Silloin hän ensinnä ratkoo poliittisen virran pulmat siten, että hän saattaa itsensä oikeaan järjestykseen. Hän lakaisee oman tajuntansa puhtaaksi maailman politiikan järjettömyyksistä, puoluepyyteistä ja karsinoitumisista, luokkavihasta ja maailmanparannuspuuhista.

Tämän perussiivouksen jälkeen hän luo itselleen totuuteen perustuvan kuvan elämästä. Elämänfilosofian hän saa teosofian tarjoamilta opeilta, ennen kaikkea syysuhteen laista, jälleensyntymis- ja kehitysopeista. Niinkuin ymmärretään olevan sekä sisä- että ulkopoliittikkaa, samoin heijastuu näin saavutettu sisäinen, järkiperäinen maailmankatsomus luonnostaan ulkoiseen elämään; toisin sanoen: totuudenetsijän suhde kanssaihmiisiin muodostuu totuuden ja veljeyden vaatimusten mukaiseksi.

Näin pääsevät Merkuriuksen korkeammat inspiratiot hänen kauttaan valaisemaan ihmiskuntaa sensijaan, että maailman poliittisessa virrassa tulevat esille vain Merkuriuksen alemmat vaikutteet.

Toiseksi ratkaisee totuudenetsijä uskonnollisen virran pulmat siivoamalla tajuntansa taikauskaisista kirkollisuskonnollisista käsityksistä, sijaissovitusopista, uskonnollisesta ahdasmielisyydestä, oikeaoppisuudesta ja tyrannihierarkia-aatteista. Tämän tehtyään mahtuu häneen elävän uskonnon henki, Vuorisaarnan käytännöllissiveellinen sisältö. Hän ymmärtää nyt mitä uskonto on ja osaa luottaa siihen Mestariin, joka on uskonnon julistanut. Luottaessaan Mestariin, luottaa hän samalla Jumalaan ja jumalallisiin elämän lakeihin, joiden tulkkina Mestari on. Elämän lait ovat yläpuolella ihmisten säädöksiä, ja siksi hän ei kaipaa asemahtia uskonsa

tueksi. Pahan vastustamattomuus tulee luonnostaan hänen uskonsa kulmakiveksi. Näin pääsevät jälleen Venuksen korkeammat inspiratiot totuudenetsijän kautta puhdistamaan maailman uskonnollista virtaa.

Kolmanneksi ratkaisee totuudenetsijä itsessään taloudellisen virran pulmat luopumalla itsekkäästä omanvoiton tavoittelusta. Positiivinen puoli tämän virran auttamisessa on se, että hän alistaa käytettävissään olevaa omaisuuttaan Vuorisaarnan Mestarin työhön.

Näin pääsee maapallon korkeampi inspiratio valaisemaan talouselämän pulmia. Maapallon elämänskoulun tavoitehan ihmiskuntaan nähden on mestarius, joten siis Vuorisaarnan Mestarin työllä tulee olla taloudellinenkin tuki. Nyt on maapallon korkeampana minänä Kristus, Isä. Voimana tämä merkitsee hyvää tahtoa. Kun siis totuudenetsijä antaa hyvän tahdon ilmetä itsessään, muodostuu se teoksi, rakkaudessa suoritetuksi iloiseksi toiminnaksi, joka on kuin pyhä seremonia, Jumalanpalvelus. Toisin sanoen: henkisen elämän käytäntö muodostuu iloiseksi jumalanpalvelukseksi, jossa köyhyydenpelon poistuessa jää tilaa hyvän tahdon elämälle.

— — —

Näin ratkoo totuudenetsijä itsessään yhteiskuntaelämässä vaikuttavien virtojen pulmat, joissa heijastuvat Merkuriuksen, Venuksen ja Maan vaikutukset. Vielä on lopullisesti ratkaisematta kuolemantakaisen virran inspiratiot, joissa vaikuttavat kapinoimisen, sodan ja helvetin, sekä toiselta puolen persoonallisen taivastilan voimat. Elämän tarkoitus tietenkin on, että tuonelan hävittävät voimat tulisivat voitetuiksi ihmisessä itsessään, ja taivas voisi astua hänen sydämeensä.

Tämä työ viekin etsijän jo ulos maapallosta Marsin vaikutuspiiriin, jossa miekka muutetaan ristiksi ja jossa keskeisinä asioina ovat kuolema ja ylösnouseminen eli uudestisyntyminen. Hän joutuu pääsiäismysterion eteen. Siitä puhumme tämän kirjan lopussa. Tämä on elämänvirroista neljäs — kuten jo olemme maininneet — ja totuudenetsijä itse seisoo viidennessä, henkisen elämän virrassa; nähtävästi näin siitäkin syystä, että parhaillaan elämme viidennessä juurirodussa.

— Mutta koska kuudes juurirotukin on jo aloitettu, vaikuttavat kaikkien virtojen takaa vielä kuudennenkin virran voimat. Tämä on se uusi elämän virta, joka meidän ajallamme saapui maapalloomme ja samalla koko aurinkokuntaamme. Se tuli aurinkokuntamme takaisista maailmoista ja sen auttava vaikutus näkyy siinä, että pahuus ja itsekkyyks ei enää saata pysyä piilossa, vaan pyrkii se pinnalle. Elämä on levotonta, koska ihmisten täytyy kamppailla ennen pimennoissa olleiden ja nyt pinnalle pyrkivien itsekkäiden voimien kanssa. Luonnollista myös on, että tämä virta etsii kanavikseen niitä yksilöitä ja heidän muodostamiaan ryhmiä, jotka tietoisesti antautuvat elämän työtovereiksi. Heille avautuu täten suuremmat mahdollisuudet henkiseen työhön, mutta myös suurempi vastuu, sillä he ovat niitä, joille asetetaan ensimmäiset koetukset.

Sentähden tulee meidän katsella elämää kaikilta puolilta, joten, ennenkuin etenemme, etsimme esille muutamia elämässä vaikuttavien voimien vastaavaisuuksia. Näin siksi, että saisimme käsityksen niistä elämän peruslaeista, jotka edellisesti esitettyjen virtojen ohella vaikuttavat kehityksen kiihdyttäjinä.

VOIMIEN VASTAAVAISUUDET.

Mainitsimme jo, että meidän ajallamme tullut henkinen valo on samalla synnyttänyt vastaavan varjon: pimeän itsekyyden ruumistuman. Samaten voidaan sanoa, että tämä fyysillinen elämä on todellisuustuntuisuudestaan huolimatta symbolia. Voitaisiin sanoa: hengenmaailmoissa vaikuttavat voimat ottavat täällä aineelliset ja samalla symboliset muodot. Niinpä ihminen itekin on vastaavaisuus eli symbolinen ilmennys kosmoksesta, kätkien itseensä maailmankaikkeuden voimat.

Tämä ajatus tulee esille myös raamatun sanoissa: ihminen luotiin Jumalan kuvaksi. Olemme tätä lausetta toistaneet kristikunnassa, ymmärtämättä ensinkään sen sisältöä. Sillä jos ymmärrämme sanat kirjaimellisesti, on meidän myönnettävä, että olemme huonoja kuvia Jumalasta. Jeesus sanoi, että puu tunnetaan hedelmistään. Omat tekomme puhuvat tässä suhteessa vääristelemätöntä kieltään. Jos meissä jumalankuva esiintyy käytännössä, on se karkea irvikuva.

Ja kuitenkin — katsellessamme ihmistä teosofian valossa — on selvää, että ihminen on Jumalan kuva. Kaikki läpäisevänä ja kaikkeen sisältyvänä täytyy Jumalan olla läsnä kaikkialla, jokaisessa atoomissakin. Näinollen on Jumala läsnä myöskin ihmisessä.

Lisäksi saamme kuulla, ettei Jumala ole läsnä ainoastaan kaikkiläpäisevänä, universaalisenä tajuntana, vaan että ihmi-

nen on yksilöityneenä henkenä, henkiolentona, osa Jumalan tajunnasta. Ihminen on korkeammassa Itsessään Jumalan poika, Jumalan kuva, vaikkei tämä kuva ole vielä useinkaan päässyt ilmentymään. Se pyrkii tänne, on aina pyrkinyt, mutta vasta kovin harvalukuisia ovat ne ihmisyksilöt, joissa Jumalan, Isän tajunta on päässyt valaisemaan ihmistä ja maailmaa ihmisen aivojen kautta.

Vaikkei päivätietoinen persoonallisuutemme vielä osaakaan heijastaa Jumalan tajuntaa, näemme siinä kuitenkin jumalliset voimat mahdollisuuksina. Meillä on järki, tunne ja tahto, joiden avulla voimme — jos osaamme — heijastaa Jumalaa. Voimme tuntea kauniisti, puhtaasti, ajatella järkevästi, epätsekkäästi. Voimme tahtoa hyvää. Tämä on kuin ennustus tulevaisuudesta, siitä, minkälaisiksi meidän pitää kasvaa. Kohde on Isän täydellisyys.

Näin ollen on luonnollista, että koska meihin kätketyt voimat pohjautuvat Jumalaan, — olemmepa persoonallisuuksina vaikkapa Jumalan irvikuviakin — niin oma elämämme tulee jossain määrin symbolisoimaan hengen maailman asioita. Emme voi sitä välttää. Henkiset tapahtumat ja henkisten voimien purkaukset heittävät aivankuin varjon ihmiskunnan elämään, muodostuen karkeiksi symboleiksi kosmillishenkisistä tapahtumista.

Edelläesitetyn vastaavaisuuden näemme muunmuassa käytäntöön otettujen luonnonvoimien kohdalla. Niinpä yritämmekin syventyä näiden voimien vastaavaisuuksiin eli varjoihin.

Lähdemme siitä havainnosta, että tämä näkyväinen maailma on kokoonpantu kolmesta eri kiinteysasteessa olevasta elementistä: kiinteästä, juoksevasta ja kaasumaisesta, eli maasta, vedestä ja ilmasta, kuten vanhemmat nimitykset kuuluvat. On vielä hienompiakin aineen muotoja, mutta niistä puhumme myöhemmin. — Näistä elementeistä on kokoonpantu myöskin omat ruumiimme, jotka sinään ovat voimien kokoomuksia.

Luontoa katsellessamme huomaamme, että jokainen elementti on samalla voiman ilmennys. Tällöin tarkoitamme

kaikkein näkyvintä voiman ilmennystä, sitä, joka saa massat liikkeelle.

Kiinteän aineen voimaa edustaa lihasvoima — sekä eläinten, että ihmisten fyysillinen voima. Se onkin todennäköisesti ensimmäinen voimanmuoto, mitä ihminen on oppinut käyttämään.

Vesivoima merkitsee juoksevan aineen voimaa. Sen primitiivinen käyttö ei ole vaatinut suurta ajattelukykyä, sillä se, samoin kuin lihasvoimakin on lahja luonnolta. Puu kulkee myötävirtaa ja useammasta puusta kyhätty lautta vie mukanaan myöskin lastia ja matkustajia. Myöhemmin tehdyt, vesivoiman käyttöä edistävät parannukset ovat nekin kovin luonnollisia, koska jo lapsikin tuntee kädellään virtaavan veden painon.

Samoin on laita ilman, eli tuulen voiman. Sitäkin antaa luonto viljalti, ja ihmisillä on aina ollut kokemusta sen voimasta. Lehti lentää tuulella, joten luonnollinen ajatus on, että purje työntää alusta. Sitäkin voimaa on ihmiskunta käyttänyt hamasta muinaisuudesta. Nämä kolme voimaa on ihmiskunta saanut luonnolta lahjana, joten niiden alkeellinen käyttö ei ole vaatinut erikoista älyn lahjakkuutta.

Nyt kysymme: minkälaisista henkisistä tekijöistä nämä fyysilliset voimat ovat vastaavaisuuksia. Toisin sanoen: Mistä johtuu, että ihmiskunta on oppinut näitä voimia käyttämään?

Tällöin tulee muistaa, että ihmiskunnalla on aina ollut auttajia, jotka ovat yrittäneet johtaa sitä totuuden lähteille. Valloinen Veljeskunta, joka osaksi perustettiin jo Lemurialla kolmannen juurirodun aikana, on valvonut ihmiskunnan kehitystä. Tämän Veljeskunnan lähetit ovat näyttäneet, miten totuus on löydettävissä. He ovat kehoittaneet etsimään Jumalaa ja antaneet keinot sekä näyttäneet tien. Kaikkina aikoina on tämä tie ollut ihmiskunnan tiedossa, vaikka se ihmisten kypsymättömyyden vuoksi on useimmiten ollut erinimisten temppelien, enemmän tai vähemmän suljettujen piirien suojeleuksessa.

Jos käytämme itämailta lainattua, jo tutuksi tullutta nimeä, sanomme, että tie ja keinot totuuden tietoon olivat joo-

gassa. Etsiessään Jumalaa, totuutta, tuli ihmisten harjoittaa joogaa. Jooga antoi keinot, miten pyrkijä sai valtaansa oman ruumiinsa ja sieluelämänsä niin, että hänestä tuli keskitetty olento, joka tiesi mitä tahtoi ja osasi alistaa alemman luontonsa sen jumaluuden palvelukseen, minkä hän aavisti korkeimmaksi.

Mutta — kuten jo sanoimme — ihminen on rakenteeltaan kolminainen. Olemme järkeä, tunnetta ja tahtoa. Emme ole aivan tasamittaisia näissä ominaisuuksissamme. Toisissa on tahto enemmän etualalla. He ovat käytännön ihmisiä. Toisissa vaikuttaa tunne voimakkaammin, toisissa taas äly.

Siksi myöskin jooga jakaantuu aivan luonnostaan kolmeen linjaan, jotta jokaisen tyyppin ihmisillä olisi mahdollisuus pyrkiä totuuden lähteille — mahdollisuuksiensa puitteissa. Karmajooga soveltuu käytännön ihmisille, joilla tahto on etualalla. Elämä oli elettävä niin, ettei tullut tehneeksi karmaa, ja että vanhat velat tulivat maksetuksi. — Antaumuksen jooga sopi paremmin tunneluonteille, mietiskelyharjoituksin tapahtuva jooga äly- eli järki-ihmisille. Näin jakaantui jooga Patandshalin perustamassa koulussa kolmeen linjaan. Mutta sama linjajako on tietenkin aina ollut olemassa, joskin eri nimisinä.

Jokainen kokenut tietää, että joogan harjoittaminen — tapahtukoon se millä linjalla tahansa tai kaikilla yhdessä — vaatii ponnistusta. Se on siis voiman käyttöä. Leikiten ei totuus paljasta itseään. Jooga on hengen voimien työtä, ja koska se työ tähtää ihmiselämän syvimmän mystieron selvittämiseen, on siitä symboleina ne voimat, joita ihminen on osannut ottaa palvelukseensa. Lihasvoima on karmajoogan symboli, ja näinollen kuva fyysillisestä maailmasta. Vesi-voima vastaa antaumuksen joogaa, sillä vesielementillä on aina kuvattu tunnetta. Tuulenvoima on symboli mietiskelyjoogasta. Ajatusta onkin aina verrattu ilmaelementtiin.

Tosiasiakin kuitenkin on, etteivät mietiskely- ja hartauden jooga kumpikaan erikseen ole täysin todellisia, elleivät ne johda käytännölliseen elämään: karmajoogaan. Symbolina tästä onkin se, ettei ihminenäkään voi käyttää hyödykseen

toisia luonnonvoimia muuten kuin lihasvoimansa avulla rakentamillaan laitteilla.

Voidaan huomauttaa, että luonnossa on toisiakin luonnonvaraisina esiintyviä voimia. Salamet risteilevät taivasta ja tuli saattaa näyttää tuhoisan voimansa. — On kyllä. Kaikki luonnonvoimat ovat aina olleet olemassa, mutta ihminen ei ole osannut niitä käyttää. Ajatelkaamme vain, että ihmiskunta on nykyisessä muodossaan elänyt maanpäällä miljoonia vuosia, mutta ei ole alistanut palvelukseensa muuta kuin veden- ja tuulen voimat. Vasta nykyinen kulttuurimme on valloittanut toisiakin luonnonvoimia. Muinaisella Atlantiksella ehkä käytettiin muunlaisiakin voimia, mutta luultavinta on, että niissä näyttelivät osaansa enemmän ihmisen okkultiset kyvyt. Vasta tämän viidennen juurirodun viides alarotu osasi tehdä tässä suhteessa jotain mullistavaa. Osaamme alistaa ensinnäkin tulen voimat palvelukseemme.

Tulenvoimakin on aina ollut olemassa. Sehän on neljäs fyysillinen elementti. Näkyvä tuli on ilmiö, mutta sitä ei synnyisi, ellei aineessa vaikuttaisi kemiallinen assimilatio. Ellei olisi kuumuutta, lämpöä. Omassa ruumiissammekin palaa tuli, jonka aiheuttajana on kemiallinen eetteri. Ihminen on aina myös käyttänyt tulenkin voimaa siinä muodossa kuin se esiintyy luonnossa. Mutta hän ei ole osannut alistaa sitä liikuttamaan massoja, kuljettamaan laivoja ja jauhamaan viljaa. Vasta nykyisessä kulttuurissamme keksittiin *höyryvoima*.

Höyryvoiman suhteen on erikoista, ettei sitä ole luonnossa valmiina. Höyry esiintyy massoja liikuttavana voimana vasta ihmiskäsin rakennettujen laitteiden avulla, ja silloin pitää kaikkien tunnettujen elementtien olla yhteistyössä. Täytyy olla kiinteästä aineesta rakennettu vaippa — kattila — jonka sisällä nestemäinen aine muuttuu kaasumaiseksi. Neljäntenä elementtinä vaikuttaa tuli, joka on höyryvoiman varsinainen aiheuttaja. Näinollen höyryvoiman käytäntöönotto merkitsee ihmisällyn saavutusta.

Lisäksi on huomattava, että näiden neljän elementin yhteistyöstä syntyy massoja liikuttava voima vasta sitten, kun

höyry vapautuu sitä ympäröivästä vaipasta. Vapautuessaan se käyttää höyrykonetta. Höyryvoimalle on siis luonteeno-
maista, että se pyrkii vapauteen karkeamman aineen kah-
leista.

Koska höyryvoima on varsinaisesti ensimmäinen ihmis-
älän keksimä voiman muoto, mikä miljoonia vuosia kestä-
neen ihmiskunnan kehitystaipaleen perästä on osattu ottaa
käytäntöön, niin voimme ymmärtää, että se on samalla eri-
koinen symboli. Se herättää ajatuksen, että henkisesti näkö-
kulmalta katsoen ihmiselämässä on alkanut vaikuttaa aivan-
kuin uusi elementti, joka samalla on toimeenpaneva voima,
niin että entisetkin elementit aktivoituvat. Elämään on tullut
aivankuin tulta ja valoa, sillä tulihan on myöskin valoa.

Teosofis-kristosofinen sanoma kertookin, että näin on to-
della tapahtunut. Henkinen tuli ja valo syttyi pari vuositu-
hatta sitten Gautama Buddhassa. Se oli korkeamman järjen
valo, joka osasi opastaa ihmiskuntaa totuuden lähteille. Ennen
Buddhaa oli tienä hengen maailmaan kolmilinjainen jooga,
jota käytettiin mm. profeettakouluissa. Mutta se jätti vielä
päivätajunnan hämärään. Kaikki henkinen valaistus saavu-
tettiin vanhanliiton aikana unimaailmassa, josta säilyi päivä-
tietoisuuteen ainoastaan muisto.

Vasta Buddha yhdisti nämä kolme tietä yhdeksi, niin että
fyysillisessä ruumiissa toimiva päivätajuntakin tuli hengen
valaisemaksi. Neljännen juurirodun korkeimpana vihittynä
hän yhdisti vanhat tiet yhdeksi.

Huomattavimpana piirteenä Buddhan viittomalla tiellä on
maailmasta pakeneminen. Ihmistä pitää aineen kahleissa elä-
män nälkä, elämän halu. Siitä olisi vapauduttava. Silloin ih-
minen saavuttaa voiton aineen yli, tulee materian herraksi.
Vapautuminen tekee ihmisestä voimakkaan: hän tulee voi-
maksi maailmankaikkeudessa, samoin kuin höyry muuttuu
voimaksi vapautuessaan rajoittavasta kattilasta.

Kristuksen jälkeen elävä ihminen kuitenkin vaistoaan, että
se henkinen tuli, joka ajaa Buddhan seuraajaa pakenemaan
maailman kurjuutta, ei ole syvintä mysteriota, mitä ihmiseen
sisältyy. Se ei ole ihmisen sisimmästä hengestä lähtöisin. Se

on vielä vähän ulkopuolella, koska se on päässä, järjessä. Se ei ole kokonaan sydämen oppia, vaan se vaikuttaa ulkopuolelta kuin tuli höyrykattilaan. Se onkin Pyhän Hengen puhdistava ja kasvattava tuli, joka ensiksikin ylläpitää tätä elämän koulua. Toiseksi se valaisee ihmistä näkemään, että kärsimyksiä on ja että ne ovat karmaa. Kolmanneksi se auttaa luopumaan kärsimyksistä, ja lopuksi se antaa järjen kirkkauden.

Kun siis hengenmaailmoista tänne päivätietoisuuden tasolle tuli uusi ja ratkaiseva hengen vuodatus, heitti se samalla varjonsa myöskin fyysillisten voimien sarjaan. Syntyi symboli, höyryvoima. Se pääsi toteutumaan vasta tässä nykyisessä kulttuurissamme, jossa on tullut esille muitakin ratkaisevia asioita. Se on suoranainen näyte henkisen tulen tai valon voimistumisesta, koska höyryvoima on ajattelutietä kehitetty. Emme voi kieltää sen suunnatonta merkitystä kulttuurimme kehityksessä, yhtä vähän kuin voimme — henkisestä näkökulmasta katsoen — kieltää Buddhan sanoman merkitystä.

— — —

Ajanollen keksittiin jälleen uusi voiman muoto: sähkö. Sekin on luonnonvoimana aina ollut olemassa. Kuitenkin vasta keksimään herännyt ihmisäly osasi alistaa sen palvelukseensa.

Sähkövoima ei pyri höyryn tavalla vapauteen. Sen ehkä huomattavin ominaisuus on vetovoima, magnetismi, joka pyrkii yhteenliittämään kappaleita. Se liikkuu helpommin jaloissa kuin epäjaloissa metalleissa. Kulta on parhaita sähkön johtajia. Lisäksi sähkövoima voi muuttua valoksi ja tuleksi, lämmöksi, joten se sisällyttää itseensä tulen ominaisuudet. Huomattavin ominaisuus kuitenkin ehkä on magnetismi, sillä siihen perustuu sähkön käyttö voimataloudessa.

Kysyessämme, mikä on sähkövoiman henkinen vastaavaisuus, voimme sanoa: se on kristusvoima. Käyttäessämme kristillistä nimitystä, on höyryvoiman henkinen vastaavaisuus Pyhä Henki. Henkeähän on vanhoissa mytologioissa kuvattu ilmalla, tuulella. Niinpä Kalevalassa kerrotaan, miten Ilman

Impi tuli tuulesta raskaaksi, samoin kuin Maria Pyhästä Hengestä. Höyryhän on kuin valaistuneen ihmisälyn aktiivoima tuuli.

Sähkövoiman vastaavaisuus — Kristusvoima — on koossapitävä ja yhteenliittävä veljeys. Kristusvoima on kaiken olevaisen perikuva, kaikkiallaoleva ja kaikkeen sisältyvä jumalallinen aatteilu. »Hänessä me elämme, liikumme ja olemme», sanoo apostoli. Kristus on jumalallinen täydellisyysskuva, kehityksen kohde. Näinollen me ihmiset olemme yhtä tuossa perikuvassa, Kristuksessa. Olemme oksia samassa elämän puussa. Kristusvoima liittää meidät yhteen veljeyden siteillä, aivankuin magneettisen vetovoiman avulla.

Kristosofinen sanoma kertoo, että Kristus lähestyi fyysilistä maailmaa asteittain. Ollessaan ennen korkeuksien voima, se laskeutui aikakausien kuluessa näkymättömissä maailmoissa taso tasolle. Noissa maailmoissa oli olentoja, jotka ottivat Kristuksen vastaan itsessään: Jumalan Poikatajunta personoitui noiden olentojen kautta. Mutta Kristus otti samalla vallan noilla tasoilla niin että se vaikuttaa puhdistavana tulena esim. kuolemanjälkeisessä elämässä. Vainajien maailmaan tuli kiirastuli, joten ihminen joutuu kuoltuaan Kristusvoiman välittömään vaikutuspiiriin. Se asettaa hänet silmätysten oikean ja väärän, totuuden ja valheen kanssa. Ihmisen on näinollen katsottava moraalisesta näkökulmasta omia vaikutteitaan, ja silloin käy selväksi, mitkä niistä ovat ristiriidassa veljeyden hengen — siis Kristusvoiman — kanssa. Kristusvoima on kuin elävä peili, josta vainaja näkee itsensä sellaisena kuin hän todellisuudessa on. Tässä elävässä valossa vainaja tuomitsee itsensä samalla puhdistuen, niin että hän tunnustaa veljeyden elämän peruslaiksi.

Lopulta Kristus tuli Jeesus Natsaretilaisen kautta fyysillisen maailman eetteritasolle. Tämä tapahtuma muutti kokonaan henkisen tiedon tien. Tuli uusi liitto, uusi valo henkiin vihkimyksiin, niin että vanha tie meni pimeäksi. Se valo otti vallan myöskin ihmisten tajunnassa siten, että omatunto herkistyi. Ihmisten on nyt Jeesuksen esiintymisen jälkeen

tarkkailtava itseänsä myöskin päivätajuisesti enemmän kuin ennen. Pahuus ja itsekkyyks ovat vaikeammin salattavissa.

Luonnollisesti näin ratkaiseva tapahtuma heitti varjonsa myöskin fyysillisten voimien sarjaan. Niinpä ihminen osasikin keksiä sähkövoiman.

Näemme, että sähkövoima on riippuvainen toisista voimista. Nykyään sitä synnytetään pääasiallisesti höyry- ja vesivoimalla. Vastaavaisuus on ilmeinen Kristusvoimaan nähden. Niinkuin sähkövoiman lähteille tullaan toisten voimien kautta ja myötävaikutuksella, samoin Kristuksen luo tullaan toisten uskontojen kautta. Sähkön synnyttämisessä on vesivoima valtatekijänä. Vesi on tunteen symboli — Samoin on Kristusvoima eräässä mielessä tunnevoimaa. Ratkaisevana momenttina on kuitenkin ihmisen oma ponnistus ja totuuden etsintä, Pyhästä Hengestä raskaaksi tuleminen, jota höyryvoima kuvaa. Vanha tie on tunnustettava ensin, Buddhan tavalla on järkeä valistettava.

Tämä on kulkemista puhdistuksen tietä, jolloin — kuvaanollisesti sanoen — epäjalot metallit muutetaan kullaksi. Silloin Kristusvoima pääsee vaikuttamaan ja virtaamaan vapaasti, kuten sähkö jaloissa metalleissa.

— — —

Kolmas voima, joka meidän päivinämmä on päässyt kapaloistaan, on atomivoima. Sitä voidaan syystä sanoa voimien isäksi, sillä keksijöittensä käsityksen mukaan asettaa se koko voimatalouden uusille raiteille. Siihen kätkeytyy vielä aavistamattomia asioita, ja se voi todella merkitä käännekohtaa ihmiskunnan ulkonaisessa elämässä. Samalla se merkitsee käännekohtaa ihmiskunnan ajatuselämässä syystä, että koekellinen tiede on atomivoimakeksinnöllään lopullisesti kumonnut materialismin. On tullut todistetuksi H. P. Blavatskyn väite, että aine on pohjimmaltaan voimaa, voimapyöreitä. Kun atomi, joka on pienin ajateltu fyysillinen massa, hajoitetaan, niin tulos ei ole enää kemiallis-fyysillistä ainetta. Se on voimaa.

Tästä havainnosta ei ole kaukana ajatus, että voima on — tajuntaa. Eikä meidän tarvitse olla kepeäjalkaisia mystikoita

ymmärtääksemme viisaiden tavalla, että kaikki ilmennyt elämä on pohjimmaltaan tajuntaa, tahtoa. Täytyy olla merkkillinen tahto takana, että tämä fyysillinen aine, kaikki ne myriaadit voimapyörteet, jotka yhdessä muodostavat kappa-leita, pysyy koossa; että ne eetteriset voimapyörteet, jotka ovat syntyneet ei-fyysillisistä osasista, voivat pysyä määrätyn välimatkan päässä toisistaan siitä huolimatta, että jokainen pyörre on kuin aurinko planeettoineen. Siinä on sisällä käsittämätön tahto ja tajunta, joka kokeellisen tieteenkin on tunnustettava ennemmin tai myöhemmin.

Voimme vielä lisätä, että atomivoimakeksinnöissä on ollut sähkövoima ratkaisevana tekijänä. On pitänyt kehittää sähkövoima aivan huippuunsa, synnyttää miljoonien sähkövolttien jännitteitä ennenkuin on kyetty hajoittamaan atomeja kokeellisesti. Siis atomivoimaan on kuljettu sähkövoiman kautta ja avulla. Lisäksi atomivoima sisällyttää itseensä sekä tulen että sähkön ominaisuudet.

Jälleen voimme kysyä, mistä atomivoima on symboli ja heijastuma? Mikä on se henkinen tapahtuma ja henkinen todellisuus, joka on tehnyt mahdolliseksi, että ihminen on osannut käytännön maailmassa ratkaista voimien isän salaisuuden?

Kysymyksen ratkaisu on siinä, että tähän kemiallisfyysilliseen maailmaan on tullut uusi kosmillis-henkinen voima. Sanomme, että Kristustajunta laskeutui eetteritasolta kemialliselle tasolle. Vielä parempi on sanoa, että se oli Isän tajunta, ja että se otti vallan käsiinsä tekojen maailmassa. — Höyryvoima symbolisoi Pyhää Henkeä ja viitoitti tien älyn hallitsemalle koneellistetulle aikakaudelle, niinkuin Pyhä Henki viitoittaa tien korkeamman järjen elähyttämään henkiseen elämään. Sähkövoima symbolisoi Kristustajuntaa, joka valaisee ja lämmittää sydäntä, sekä liittää ihmiset veljessiteillä toisiinsa. Atomivoiman voimme sanoa symbolisovan Isätajuntaa, koska se — niinkuin Isätajuntakin — ratkaisee aineen, siis käytännöllisen elämän salaisuuden.

Sillä mikä on Isätajunnan fyysilliselle tasolle laskeutumisen näkyvin ilmiö? Se on se, että ihmiskunta on joutunut

tilille teoistaan. Olemme aina olleet liian taipuvaisia vetämään toisiamme tilille ajatustemme ja uskomustemme takia — uskonsodat ja inkvisitiot ovat tästä kuvaavina todisteina. Mutta nyt ovat maailman kansat joutuneet tilille ja vastamaan teoistaan aivankuin suuren tuomarin edessä. Se tuomari on itse elämä, joka kysyy: yhäkö vain harrastatte verileikkejä ja pyritte tuhoamaan toisianne? Yhä selvempänä kajastaa kansoille länsimaalaisen kulttuurin tuho, eikä mikään kansa tunne oloaan turvatuksi. Kansojen elämä on käynyt kyseenalaiseksi. Ja miksi? Siksi, että sodasta ja siihen liittyvistä tekijöistä on kasvanut hirviö, joka uhkaa luisua ihmisen hallintakyvyn ulkopuolelle. Jopa on luisunutkin, kuten kansojenvälinen tilanne osoittaa. Nyt olisi osattava lanmistaa väkivallan mahti, eikä siihen riittä entiset keinot. Siihen tehoaa ainoastaan Vuorisaarnan Mestarin oppi: pahan vastustamattomuus.

Tässä ratkaisuvaiheessa kummittelee atomivoima, avaten ihmiskunnan eteen kaksi tietä. — Sanoimme, että Buddha avasi järjen tien ja Jeesus sydämen eli rakkauden tien. Nämä tiet avautuivat okkultis-henkisinä tosiasioina niille, jotka vapaaehtoisesti tahtovat niitä seurata. Mutta Pekka Ervastian — joka oli keskushenkilönä kolmannessa kosmllis-henkisessä Logosvuodatuksessa — kautta avautui uusi tie koko ihmiskunnalle kuvaavalla tavalla. Se on käytännön tie joka sanoo: elä Vuorisaarnan neuvojen mukaan. Se on tietenkin sanottu yksilöille, koska elämänmuutos voidaan suorittaa vain yksilöittäin. Mutta yksilöistä muodostuu kansat, ja ihmiskunta on kasvanut kohtaan, jolloin sitä ei pelasta muu kuin joukoissa — kansoissa — tapahtuva mielenmuutos. Kansaan pitää kasvaa niin paljon yksilöitä, henkistä valiojoukkoa, että koko kansa osaa luopua väkivallankäytöstä. Alustavasti ainakin niin paljon, että sotilaallinen toiminta lopetetaan.

Samalla avautui kaksi tietä aivan aineellisessakin merkityksessä. Vai sanommeko, että avautui uusi tie vanhan rinnalle. Joka tapauksessa ihmiskunta seisoo nyt kahden tien haarassa ja kummallakin kangastelee atomivoima. Oikean-

käden tie viittoa: atomivoimassa on ihmiskunnan onni ja hyvinvointi, lyhyet työpäivät ja aineellista hyvää riittämiin. Mistään ei tule olemaan puutetta, jos tämä voimien isä alistetaan tuotannon palvelukseen ja ihmiskunnan hyödyksi. Korkeintaan tunti tai pari päivässä ruumiillista työtä jokaiselle, niin aineellinen hyvinvointi ylittää suurimmatkin toiveet.

Näin kutsuu toinen tie. Mutta vasen tie viittoa: jos tälle lähdet, saavuttaa ihmiskunta kuoleman rauhan. Atomivoimassa piilee vaara, että te ihmispoloiset ette kykene sitä halitsemaan, jos laskette sen käsistänne toisianne tuhotaksenne.

Näinollen atomivoima on tullut ihmiskunnan tuomioksi: joko oikea tai vasen tie, joko hyvinvointi tai kuolema. Muuta mahdollisuutta ei ole. Atomivoima ei ole pelkkä symboli. Aineen magian salaisuus on — kuten sanoimme — jumalallinen tajunta, Isän tahto. Nyt on Isän tahto astunut voimana ihmiskunnan elämään. Aineen salaisuus atomivoiman muodossa tuli samalla ihmiskunnan tuomioksi. Ensin se kaatoi väärän uskon itse aineen olemukseen: materialismin. Tämä usko, jolla ihminen on pöngittänyt itsekkyyttään, on osoittautunut tyhjäksi haamuksi. — Toiseksi se asetti kansat kahden tien haaraan valitsemaan hyvän ja pahan, elämän ja kuoleman välillä.

— — —

Tärkeä huomio, minkä teemme kaikkien näiden voimien käytön suhteen on, että ihmiskunta on käyttänyt niitä arveluttavalla tavalla väärin. Vaikka niiden rauhanomaiseen käyttöön perustuukin nykyinen ulkonainen kulttuurimme, ovat ne toiselta puolen alistettu suurimmiksi tuhovälineiksi. Voisimme sanoa niinkin, että ihmiskunta on tehnyt syntiä luonnonvoimien kustannuksella.

Tästä joudummekin Uudessa Testamentissa mainittuun määritelmään kolmenlaisesta synnistä: synnistä Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä vastaan. Sanotaan, että synti Isää, vieläpä Poikaakin vastaan annetaan anteeksi, vaan ei syntiä Pyhää Henkeä vastaan.

Katselkaamme vähän, mitä näistä voimme ymmärtää ja missä suhteessa synnit ovat henkisten voimien varjoihin.

Synninteolla on alkuaan ymmärretty — kuten Pekka Ervast opettaa — sitä, kun ihminen yrittää päästä perille totuudesta mutta ei osaa. Hän ampuu yli maalin. Samoin esim. soitonoppilas tekee syntiä sävellystä kohtaan, kun hän ei yrittäksistään huolimatta osaa soittaa.

Niinikään ihminen tekee syntiä, jos hän vastoin parempaa tietoaan kieltää henkisen opettajan perusopetukset, yrittäen niitä kiertäen muutella, kun hän ei uskalla olla pakanallisen rehellinen ja sanoa: »tuossa on totuus, mutta minä en sitä hyväksy». Sen sijaan että rehellisesti tunnustaisi oman asenteensa, alkaakin hän kiertäen etsiä opettajan opetuksista sellaisia lauseita, jotka näyttävät tukevan hänen omia itsekkäitä pyyteitään. Hän tunnustautuu esim. kristityksi, mutta jos hän samalla kieltää vuorisaarnan opetukset väittäen niitä epäkäytännöllisiksi, hän ei osaa olla kristitty. Hän ampuu yli maalin. Näin tekee jokainen jumaluusoppinut syntiä Jeesuksen opetuksia kohtaan, kun hän — vastoin Jeesuksen nimenomaisia neuvoja — yrittää kääntää Vuorisaarnaa ja muita hänen oppejaan sellaisiksi, että ne saadaan näyttämään siltä, kuin ne hyväksyisivät väkivallan, sodan ja aseiden käytön. Hän yrittää näin tehden olla kristitty väärällä tavalla.

Jas edelleen pidämme esimerkkinämme kristittyä, ja eritteleimme hänen asennettaan opetukseen Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä, näemme siinä eri asteita. Asteet ovat tekemisissä tietomäärän ja sieluelämän rajoittuneisuuden kanssa.

Mitä ensinnäkin merkitsee synty Isää vastaan?

Sitä, että kristitty on — vastoin Mestarinsa opetuksia — äärimmäisen pessimistinen elämän takana vaikuttavaan hyvän voimaan nähden. Hän uskoo, että on olemassa kaikkiallinen Paha, Perkele, joka hallitsee Jumalan rinnalla — tasaväkisenä. Oikeastaan ei Jumalalla ole suurtakaan sanavaltaa, koska Paha on kovin ylivoimainen. Ihmisenkin pelastuminen pahan käsistä ja ikuisesta kadotuksesta on hiuskarvan varassa. Sanotaan kyllä, että jumala on itse valmistanut ikuisen piinan ja antanut vallan Pahalle, mutta näinollen

Jumala tahtoo myöskin pahaa, joten on perin vaikeaa eroittaa Jumalaa siitä Pahasta, joka on kuin hänen oikea kätensä.

Näinollen ei kristitty usko hyvän kaikkiallisuuteen, Jeesuksen taivaalliseen Isään, joka antaa aurinkonsa paistaa niin oikea- kuin väärämielisillekin. Hän sanoo pitävänsä Jeesusta Mestarinaan, mutta ei usko siihen Jumalaan, Isään, josta Jeesus puhuu. Hän tekee siis syntiä Isää vastaan.

Sanotaan, että tämä synti annetaan anteeksi. Miksi? Nähtävästi siksi, että kristityn pessimistinen asenne johtuu osaksi kasvatuksesta ja myöskin siitä, minkälainen on kymmene filosofoida asioita. Jumalakäsityksellämme emme saa aikaan suoranaista pahaa toisillemme, ellei uskomme ole niin voimakas, että se kasvattaa meitä tuon Pahan kaltaiseksi. Tietämättömyytemme annetaan anteeksi.

Entä mitä on synti Poikaa vastaan?

Sitä, kun kristitty ei usko Jumalaan rakkautena, kaikkiallisena rakkauden voimana. Uskotaan, että Jumalan rakkautta voidaan rajoittaa, että Jumalan rakkaus esiintyi ainoastaan Jeesus Natsarealaisessa, vaikka sama Mestari sanoo, että meidän ruumiimme ovat Pyhän Hengen temppeleitä. Kun siis kristityksi itseään nimittävä kieltää Jumalan kaikkiallisena rakkautena, asettaen sen tilalle koston ja väkivallan, tekee hän syntiä Poikaa vastaan. Sekin voidaan antaa anteeksi, sillä eihän ihminen tunne rakkauden mahtia ja salaisuutta, ellei hän itse tule rakkauden täyttämäksi. Hän saattaa edelleen uskoa, että Jumala rakkautenakin tekee rakkaudettomia tekoja, on järjestänyt mm. Golgatan murhenäytelmän. Tämäkin synti on verrattain vaaraton niinkauan kuin se on älyperäinen vakaumus, eikä ole vienyt ihmistä uskonsa kaltaisiin rakkaudettomiin tekoihin.

Mutta syntiä Pyhää Henkeä vastaan ei anneta anteeksi tässä eikä tulevassa ruumistuksessa, sillä se synnyttää tekoja, joista tulee karmaa. Tämä synti on siinä — puhumme edelleen kirkkokristitystä — että kielletään Vuorisaarnan käytännöllinen siveysoppi — taas vastoin Jeesuksen opetuksia. Jokaisen kristityn pitäisi tietää Jeesuksen opettaneen, ettei pidä suuttua, ei olla ajatuksissaankaan epäpuhdas, ei vanhoa,

ei vastustaa pahaa, ei sotia. Kun tämä tiedetään, ja kuitenkin kielletään niiden käytännöllisyys selittäen, ettei niitä ole tarkoitettukaan syntisten ihmisten seurattavaksi, silloin tehdään anteeksiantamaton synti. Sillä kun eletään Vuorisaarnan vastaisesti, kun tehdään Jeesuksen käskyjen vastaisia tekoja, silloin suututaan, eletään epäpuhtaasti, vannotaan virkavalvoja, papinvalvoja, sotilasvalvoja...; suuttuminen ja viha johtavat koston ja veritekoihin, epäpuhtaus sadistiseen julmuuteen. Sotilas vannoo valan päällystölleen, joka tilaisuuden tullen vie hänet murhaamaan sotilaalle täysin tuntemattomia henkilöitä. Pappi vannoo uskollisuutta ja kuuliaisuutta kirkon säädöksille, joiden mukaan hän vastaisuudessa — valan velvoituksella — tulee opettamaan Kristuksen opin vastaisesti. Siis johtamaan ihmisiä pois sen Mestarin luota, jonka hän itse tunnustaa Mestarikseen. — Kun vastustetaan pahaa, joudutaan tekemään väkivaltaa, soditaan, vuodatetaan verta, ryöstetään ja hävitetään. Nämä Vuorisaarnan käskyjen vastaiset teot tekevät ihmiset karman lain mukaan omien tekojensa uhreiksi. Jeesuksen omien sanojen mukaan he saavat niittää, mitä ovat kylväneet. Tehtyä tekoa ei voi kukaan antaa anteeksi.

— — —

Puhuimme edellä henkisistä tapahtumista, jotka laskeutuvat tajunnan tasoille kolmena, historiallisesti eri aikana tapahtuvana vuodatuksena. Vuodatuksen keskushenkilöistä edusti Buddha Pyhää Henkeä, kosmillista järkeä, Jeesus Nat-sarealainen Poikaa, kosmillista rakkautta, ja Pekka Ervast Isää, kosmillista tahtoa. Samalla kuitenkin jokainen heistä ilmensi Logoksen toisiakin olemuspuolia, joskin yksi puoli oli ratkaisevasti edustettuna. Tiedämme esim. Pekka Ervastista, että vaikka hän edusti määräävästi kosmillista tahtoa, niin oli hänessä myöskin Kristusrakkaus saavuttanut korkeimman kohtansa; samoin kosmillinen järki, joka kuultaa hänen kaikissa opetuksissaan.

Kaikkien heidän opetuksissaan on jotain, joka vastaa ihmisen kolминаista rakennetta: järkeä, tunnetta ja tahtoa. Niinikään tulemme näkemään, että samoin kuin he ovat vai-

kuttaneet historiallisesti eri aikoina, samoin heidän opetus-
tensa ydin on tullut jaksottain lähemmäksi ihmisen koke-
musperäistä tietoa.

Jos sanomme, että Pyhän Hengen vaikutus näkyy opetta-
jan elämänohjeissa, niin huomaamme kuitenkin, että Buddha
vetoaa pääasiallisesti järkeemme, Jeesus sydämeemme ja
Ervast ratkaisevasti tahtoomme. Pekka Ervast sanookin, että
varsinainen henkinen elämä alkaa tahdosta. Ja koska olemme
historiallisesti tulleet kosmillisen tahdon vaikutuspiiriin on
luonnollista, että synti Pyhää Henkeä vastaan on tullut krii-
tilliseen vaiheeseensa. — Ottakaamme esimerkki asian va-
laisemiseksi.

Ajatelkaamme tavallista koulupoikaa, jolle opettaja kemian-
tunnilla terottaa jotain tärkeätä jokapäiväisen elämän il-
miötä. Hän opettaa esim., ettei bensiiniä saa kaataa pala-
vaan uuniin, sillä siitä syntyy valtava lieska ja ilmeinen tu-
lipalon vaara.

Poika ymmärtää asian järjellään hyvin, mutta hänellä on
jokin antipatia opettajaa kohtaan ja siksi hän tekee pilkkaa
saamastaan opetuksesta. Hän yrittää kumota opettajan väit-
teen ja kaataa bensiiniä uuniin tietyin seurauksin.

☞ Tällä teollaan teki oppilas syntiä annettuja opetuksia koh-
taan. Mutta jos katsomme asiaa koulupojan näkökulmasta,
emme voi häntä peruuttamattomasti tuomita, sillä tieto te-
konsa seurauksista oli hänellä ainoastaan aivoissaan. Ben-
siinistä hän ei vielä tiennyt muuta kuin nimen. Häneltä
puuttui kysymyksessä olevasta asiasta sekä kokemusta että
tietoa.

Myöhemmässä vaiheessa koulupoika asettelee kemian kaa-
voja, ja eroittelee toisistaan vaikeammin ja helpommin kaa-
suuntuvia öljyjä. Hänessä kasvaa — lukujensa ja laskujensa
perusteella — sisäinen vakaumus ja usko, että opettaja on
viisas ja hänen neuvonsa pätevät. Jos oppilas vielä tässäkin
vaiheessa uhmaa opettajaa ja vastoin omaa vakaumustaan
heittää bensiiniä tuleen, on hänen syntinsä edellistä raskaam-
pi. Kun hän teoriassa tuntee öljyn kemiallisen rakenteen, ei

hänen tietonsa ole enää vain kuultua muistitietoa, vaan siinä on jo mukana myös tunne, usko.

Kuitenkin häneltä puuttuu vielä käytännön antama kokemus. Sen antamassa opetuksessa onkin asian kolmas vaihe. Jos hän tekee edelläkuvatun tekosensa vielä senkin jälkeen, kun opettaja on laboratoriossa näyttänyt hänelle, miten helposti bensiini syttyy, ei hänen tekoaan enää voi antaa anteeksi. Hän tietää kysymyksessä olevasta asiasta kaiken, minkä järki, kouluutus ja kokemus voivat antaa. Ellei ihminen näihin usko, kantaa hän teoistaan täyden vastuun.

Edellä kuvatun vertauksen voimme sovelluttaa koko ihmiskuntaa käsittäväksi.

Näemme silloin — kuten edellä esitimme — että Buddha vetosi opetuksissaan ihmisten järkeen. Ihmistä pitää tässä elämän ja kuoleman kehässä, jälleensyntymisen pyörässä, elämän halu. Siitä pitää vapautua. Sitä varten antoi Buddha elämän käytäntöön soveltuvia neuvoja, joissa vaikutti totuuden Pyhä Henki. Joka niitä seuraa, vapautuu elämän kurjuudesta ja saavuttaa nirvaanan, autuuden.

Jos siis ihminen Buddhan elinaikana ja paljon sen jälkeenkin sai kuulla hänen opetuksiaan, samalla sisimmässään uskoen Buddhan viisauteen, mutta kuitenkin kielsi niiden sisältämän siveysopin, teki hän anteeksiantamattoman synnin totuuden Pyhää Henkeä vastaan. Sillä kieltäessään Buddhan siveysopin, tuli hän eläneeksi tämän opin vastaisesti, joten siitä tuli karmalliset seuraukset.

Kuitenkin tuona aikana elänyt ihminen saattoi olla kuin nuoren koulupojan asemassa. Vaikka hän järjessään ymmärsi Buddhan elämän viisauden, ei hän tuntenut ihmiselämän syvintä salaisuutta. Ei hän vielä tiennyt, että ihmiset ovat yhtä Kristuksessa, ja että hän on veljensä vartija. Hän saattoi esim. ajatella, että jos tapan veljeni, on se minun ja tuon ihmisen kahdenkeskeinen asia. Karma siitä kyllä seuraa, mutta keskenämme sen joskus sovimme. Tekoni ei vaikuta muuhun ihmiskuntaan. Ei hän voinut käsittää Kristusrakkautta, koska ei sitä vielä oltu maailmalle esitetty.

Niinpä Buddhan tie johtikin aivankuin pois ihmiskunnasta ja niistä kamppailuista, joissa parhaillaan vaikeroimme.

Jos vertaamme Jeesuksen aikalaista Buddhan aikalaiseen, näemme tuntuva eron, mikäli on kysymyksessä siveellinen vastuunalaisuus. Jeesus ei neuvonut pakenemaan maailmaa, vaan ottamaan kantaakseen toistenkin kärsimyksiä. Hän opetti uhrautumaan toisten puolesta. Hänen oppinsa vetoaa meidän sydämiimme, tunteisiimme. Siinä näkyy hänen uusi rakkauselämänsä. Olemme veljiemme vartioita, koska olemme oksia samasta elämän puusta, jäseniä Kristuksen ruumfissa. Jeesuksen jälkeen ihminen tietää enemmän — ainakin siihen on suuremmat mahdollisuudet. Hän voi — Jeesuksen opetuksia tutkimalla — ymmärtää vastuunalaisuutensa ja häntä auttaa siinä Jeesuksen kautta tullut Logosvuodatus herkistävänä voimana.

On johdonmukaista, että hän, joka kieltää Jeesuksen opetusten Pyhän Hengen ja vääntää hänen käskynsä nurin siitä huolimatta, että pitää Jeesusta Mestarinaan, tekee suuremman synnin kuin Buddhan aikalainen. Hän voi tietää enemmän ja tuntea syvemmin ihmisen salaisuutta. Sentähden hänen rikkomuksensa ovat raskaammat. Jeesuksessa tuli elämään uusi laki. Ihannoitu väkivalta, joka Vanhan Liiton aikana kuului elämän normaaliiseen järjestykseen, tuli Uudessa Liitossa suurimmaksi pahaksi. Uudesta laista johtuu, että esim. murha vaikuttaa siveellisesti raaistavana voimana myöskin muuhun ihmiskuntaan, joten vastuunalaisuutemme on suuresti lisääntynyt.

Jos otamme asiat kriittisesti, voimme kuitenkin lisätä, että vielä Jeesuksen opetusten rikkojalla on teoissaan pieni va-raus. Vaikka hän tuntee totuuden sydämessään, on hän vielä kuin kemiaa opettelevan koulupojan asteella: häneltä puuttuu materian antama käytännöllinen kokemus. Hän voi uskoa elämän sisäisiin lakeihin — ja sekin kyllä riittää. Hän voi järjessään käsittää ja sydämessään uskoa, että sota ja murhaaminen vie ihmiskunnan kuolemaan, mutta käytännön antamaa kokemusta ei hänellä ole, koska elämä ei ole voinut esimerkkiä näyttämällä sitä todistaa.

Kaikki tämä lyö leimansa henkisten voimien aineellisiin symbooleihin, joista edellä oli puhe. Ihmiskunta on tehnyt syntiä näitä alempiakin voimia vastaan, käyttäen niitä pahan palvelukseen. Niinpä höyryvoimalla kuljetetaan sotalaivoja. — Näemme kuitenkin, että höyryvoiman väärinkäytössä on joitain jälkiä rehellisyydestä ja sanoisimmeko sankarimaisuudesta: suuri sotalaiva on näkyvä ilmentys, joten sitä vastaan voidaan rehellisesti taistella.

Mutta kun tulemme sähkövoiman kanssa tekemisiin, on siinä jo enemmän syvyyttä ja salaperäisyyttä. Sitä on helpompi käyttää petollisesti. Sähkötuoli tappaa salakavalasti, ja sukellusveneet tekevät yllätyksiä. Tappamiseen tulee näin jotain noitamaista ja saatanallista.

Näemme siis aste-eron näiden alempienkin voimien väärinkäytössä. Edessämme on kuitenkin vielä atomivoima, joka on siitä erikoinen, että se ratkaisee suhteemme samalla sekä totuuden Pyhään Henkeen että aineellisiin voimiin. Samalla kun syvin totuus on annettu maailmalle teosofis-kristosofisen sanoman muodossa, samalla on kokeellinen tiede heittänyt ihmiskunnan katseltavaksi aineen salaisuutta. Atomivoimassa on näytetty, että sillä voi ihmiskunta tuhota itsensä. Ihmiskunta on saanut tämän voiman kokeiluissa aivankuin laboratorionäytteen, että totuuden Pyhää Henkeä vastaan rikominen todella on kuoleman synti. Minkä voiman käyttö tahansa sotaan ja muuhun tuhoamistarkoitukseen on nyt suurin rikos, koska aine on paljastanut salaisuutensa. Aine on pohjimmaltaan voimaa ja voima on tajuntaa, Jumalan tahtoa. Siksi se on pyhää ja näinollen voimien väärinkäyttö on rikos Jumalaa kohtaan. — Ihmiskunta on nyt saanut käytännön antaman todisteen, eikä sen teoissa näinollen ole varauksia. Sillä on nyt edessään kaksi tietä, kuten jo sanoimme: joko luopua väkivallan käytöstä ja kuunnella uutta totuuden sanaa, jossa Pyhä Henki puhuu entistä selvempää kieltä, tai suunnata askeleensa vasemmalle kylvämällä tuhoa ja kuolemaa. Tämä todellisuus silmiensä edessä seisoo ihmiskunta ja saa itse vastata teoistaan. Yksilöiden asiaksi jää astua ulos tästä pahuuden temmellyskentästä ja ryhtyä työhön inhimil-

lisemmän maailmanjärjestyksen luomiseksi, sen, joka on viitoitettuna uuden maailmanuskonnon puitteissa. Yksilöistä taas muodostuu ryhmiä ja ryhmistä henkisiä liikkeitä.

Koska auringontakainen kosmillishenkinen virta purkautuu ryhmien ja näiden muodostamien henkisten liikkeiden kautta, ja koska ihmiskunnan lopullinen pelastus on henkisessä elämässä, heijastuu näissä liikkeissä tapahtuva pääsiäismysterio kansojenkin elämään. Kansatkin joutuvat elämän ja kuoleman tienristeykseen — kuten olemme esittäneet. Siksi tarkastelemmekin lopuksi näitä kysymyksiä.

PÄÄSIAISMYSTERIO.

Elämän ja kuoleman vuorottelu on kaikkein olennaisimpia elämän ilmiöitä. Katsommepa minne tahansa, aina on edessämme sama, jatkuvasti toistuva ilmiö: kuolema niittää satoaan, ja samalla elämä, salaperäinen uudestisyntyävä voima, pyrkii päivänvaloon. Jokavuotinen elollisen luonnon uneen vaipuminen syksyllä, ja herääminen keväällä, samoin ihmisen kuolema ja syntyminen ovat niitä mysteριοita, joiden edessä elämme. Ne ovat suuria kysymysmerkkejä, jotka omalla majesteettiudellaan herättävät kunnioitusta ja ihmetelyä.

Elämä on myöskin jatkuvaa pitkäperjantaita ja pääsiäistä, sillä kuolemaan liittyy usein tuska ja kärsimys, samoin kuin syntymäänkin. Elämänvirran kaksi päätekohtaa tai porttia — syntymä ja kuolema — niin todellisia kuin ne muuten ovatkin, ovat sittenkin symbolisia heijastumia henkisestä syntymästä. Ja henkiseen, mystilliseen kuolemaan ja uudestisyntymiseen liittyy myöskin tuskaa ja kärsimystä.

Syventyessämme näihin kysymyksiin, toisin sanoen siihen kuvaannolliseen matkaan, joka johtaa totuudenetsijän Totuuden Temppeliin, on ensimmäinen kysymyksemme: onko pääsiäismysterio — siinä merkityksessä kuin sitä kristikunnassa ymmärretään, siis okkultis-henkisenä tapahtumana — ainoastaan kristillinen ilmiö, vai onko asiasta ennenkin tie-

detty? Löytyykö mahdollisesti vanhemmissa sivistyksissä tai uskonnoissa jälkiä kuoleman ja ylösnousemisen opeista?

Emme nyt lähde pitkiin etsiskelyihin, sillä teosofisen sanoman yhteydessä ovat monet vanhemmat uskonnot tulleet meille tutuiksi. Niinpä huomaamme, että varsinkin itämaisisissa uskonnoissa on aina esitetty eräänlaista ylösnousemisoppia luonnollisena tosiasiana. On ymmärretty, että ihminen nousee ylös kuolleista, so. jälleensyntyy. Elämä on koulua ja elämää on myös kuoleman jälkeen. Kuolemanjälkeinen elämä päättyy aikanaan ylösnousemiseen eli jälleensyntymiseen.

Saman uskon jätteitä löydämme Uudessa Testamentissa, jossa se esitetään farisealaisten uskonnoiksi. Jo Jeesuksen eläessä ja ennen häntä uskoivat siis farisealaiset ruumiin ylösnousemiseen. — Sivumennen sanoen myöskin pääsiäinen oli juutalaisten juhla, ja sitä kunnioittivat opetuslapsetkin valmistamalla Jeesukselle pääsiäislampaan. Uskon jälleensyntymiseen näemme sisältyvän muinaissuomalaiseenkin uskontoon. Se esitetään Lemminkäisen kuolemassa. Vaikka Lemminkäinen joutuu silvottuna Tuonen mustaan jokeen, niin äiti — luontoäiti — hänet sieltä haravoi ja herättää uudeleen eloon.

Ylösnousemisopilla — merkityksessä jälleensyntyminen — on siis vanha perusta, eikä se näinollen ole puhtaasti kristillinen ilmiö. Se on luonnon tosiasia ja siksi siitä on aina ollut tietoa. Tosiasia on, ettemme osaa järkiperaisesti selittääkään elämää ja sen moninaisuutta ilman jälleensyntymisoppia. Vasta jälleensyntymisoppi antaa oikeudentuntoa tyydyttävän elämänselityksen. Kun tähän oppiin liitetään Karma, syyn ja seurauksen laki, joka mittaa kullekin ansionsa mukaan, voidaan elämä ymmärtää kouluksi ja ihminen koulun oppilaaksi, joka luokalta luokalle siirtyen kasvaa kohti inhimillistä täydellisyyttä.

— — —

Mutta kuoleman ja ylösnousemisen mystério tulee vastaamme toisessakin merkityksessä: ihmisyyksilön sisäisenä kokemuksena henkisen itsekasvatuksen tiellä. Jälleensyntyminen

on jokaiselle pakollinen, — ihminen on sidottu jälleensynty-
misen pyörään, kuten buddhalaiset sanovat — mutta henki-
nen itsekasvatus on ihmisyksilölle vapaaehtoinen.

Ajatelkaamme totuudenetsijää vanhoissa mysteριοissa. Op-
pilas tuli mysteριοihin sitävarten, että oppisi tuntemaan elä-
män ja kuoleman salaisuudet. Hänen tuli käydä pitkä ja an-
kara itsekasvatus, jotta hän oppisi sisäisesti luopumaan elä-
män viehätöksistä, siis kuolemaan maailmalle. Puhdistut-
tuaan tarpeeksi joutui hän vihittäväksi. Se merkitsi silloin,
että toinen henkilö — hierofanti, tietäjä — vapautti hänet
sielullis-eetterisenä olentona fyysillisestä ruumiista ja antoi
hänen tehdä kokemuksia näkymättömässä maailmassa. Vi-
hittävä vaivutettiin kataleptiseen horrokseen, jona aikana tie-
täjät kuljettivat häntä tuoneloissa ja taivaissa. Näillä mat-
koilla hän sai samalla kokea kuolemattomuutta. Kolmen päi-
vän kuluttua kokelas herätettiin. Tullessaan hän toi muiston
kokemistaan tapahtumista.

Tästäkin kuoleman ja ylösnousemisen mysteριοista näemme
jälkiä Kalevalassa. Kerrotaan, miten Väinämöinen kävi tuo-
nen tuvilla ja Vipusen vatsassa. Kuvataan tarkoin, miten
vaikeakulkuinen tie oli. Tuonenvirran yli ei kuljeta valheen-
kengillä. Niinpä vainajan ulkomuodosta jo voi päätellä, onko
hän tullut tuonelaan »taudin tappamatta». Tapaturman jäl-
jet ovat näkyvissä esim. veteenhukkuneella valuvissa vaat-
teissa ja tuleen kuolleella kärventyneessä ulkomuodossa. Ai-
noastaan tietäjä, joka osaa voittaa näkymättömän maailman
esteet ja ansat, voi elävänä palata kuoleman mailta, nousta
ylös kuolleista voittajana. Samaten ainoastaan tietäjälle on-
nistuu hakea tosi tieto korkeammista maailmoista — Vipu-
sesta — sillä itsekasvatuksen tie on kulkemista »naisten neu-
lojen neniä, miesten miekan tutkaimia».

On siis olemassa kahdenlainen ylösnousemismysteριο: elä-
män asettama pakollinen jälleensyntyminen ja totuudenetsi-
jän vapaaehtoinen sisäinen kuolema ja ylösnouseminen hen-
kisessä valossa ja viisaudessa. Mutta jos näitä vertaamme
Jeesuksen Golgata-kokemukseen huomaamme, että siinä
esiintyy kolmas mysteριο, joka poikkeaa edellisistä.

Selvimpänä todistuksena uudesta mysteriosta ovat Stefanus ja Paavali, joiden kokemuksista on kertomuksia evankeliumeissa. He tulivat tietoisiksi uudesta maailmasta, henkisesti elämän laista ja omasta jumalpoikuudestaan selvässä päivätajunnassa. Ennenhän jotain tämän tapaista voitiin kokea vain transsissa ollen. Siksi tässä on puhtaasti kristillinen ilmiö, joka alkoi vasta Jeesuksen jälkeen. — Buddha jo tuli lähelle tätä mysteriota, sillä hänenkin päivätajuinen järkensä tuli hengen valaisemaksi. Omana aikanamme ovat Leo Tolstoi ja varsinkin Pekka Ervast ja J. R. Hannula esittäneet kirjallisia kertomuksia omista vastaavista kokemuksistaan.

Voimme ymmärtää, että Jeesuksessa itsessään ja hänen jälkeensä vaikuttavassa pääsiäismysteriossa on asteita. Pohjimmaltaan on kokemus jokaiselle sama, mutta Jeesus, joka oli esikoinen, ja avasi uuden tien, joi kuoleman maljan pohjaan asti ja voitti kuoleman. Kuitenkin jokainen, joka kulkee Jeesuksen jäljissä vuorisaarnan viitoittamalla tavalla, joutuu lopulta Golgatalle. Jos ei ulkonaisesti teilattavaksi, niin tavallisesti maailman häpäisemäksi ja pilkkaamaksi — tai tahtuu mysterio sisäisellä tavalla.

— — —

Edellisessä luvussa jo näimme, että elämässä vaikuttaa vastaavaisuuksien laki: niin alhaalla kuin ylhäällä. Huomasimme, että henkiset vaikutukset lyövät leimansa fyysillisiin tahtumiin.

Koska Jeesuksessa päättyi vanha liitto ainakin siinä suhteessa, että tuli avattua uusi tie, kuten edellä esitimme, niin voimme aavistaa, että Vanha Liitto esiintyy myöskin Golgatan tapahtumien yhteydessä. Onhan sanottu, ettei Melkisedekin koulu tehnyt ketään täydelliseksi, siksi oli avattava uusi koulu.

Evankeliumeissa kerrotaan, että Jeesus ristiinnaulittiin kahden pahantekijän keskelle. Myöskin kerrotaan, että toinen pahantekijöistä pilkkasi Jeesusta, kun taas toinen heräsi jollain tavalla näkemään Jeesuksen suuruuden.

Näissä kolmessa kuolemaantuomitussa onkin edustettuna edelläesittämämme kolmenlainen ylösnousemusmysterio. Toi-

nen rikollisista, se, joka kuoli pilkkasanat huulillaan, edusti suurta ihmiskuntaa, jonka ainoana toivona henkisessä edistymisessään on jälleensyntyminen. Hän ei vielä ollut saanut kiinni korkeammista elämän laeista, vaan ruumiillinen elämä oli hänelle kyllyksi.

Toinen kuolemaantuomituista oli — niinkuin Pekka Ervast opetti — poliittinen rikollinen, jolla oli ehkä korkeatkin kansalliset pyrkimykset. Ristillä riippuessaan hän ennen kuolemaansa heräsi ymmärtämään elämää uudelta kannalta. Jeesuksen sanat hänelle: »tänä päivänä olet oleva kanssani paratiisissa» merkitsivät toiselta puolen, että hänelle valjennut uusi elämänymmärrys nosti hänet paratiisiin, pois entisestä, väkivaltaisesta elämänkäsityksestä. Se nosti hänet onnellisempaan sieluntilaan »tänä päivänä», siis heti kun hän oli tajunnut, ettei maailmaa paranneta kapinoimalla, ei toisia ihmisiä tuhoamalla.

Sanoilla »tänä päivänä» on kuitenkin toinenkin merkitys. Kaikki kolme he odottivat kuolemaa, ja varmaa oli, etteivät nuo rikolliset läpäisisi kuolemaa siten kuin Jeesus. Mutta noissa sanoissa oli lupaus: sinä et kuole samalla tavalla kuin kanssatuomittusi, vaan olet kuoleman jälkeen heräävä toiseen elämään. Sinulle tapahtuu jotain samantapaista kuin vihitäville mysterioissa. Saat kokea jotain näkymättömässä maailmassa. Saat kokea egyptiläistä heräämistä jossa selviää, miten se uusi näkemys, mikä sinussa heräsi, on totuus ja autuus verrattuna entiseen elämänkäsitykseen.

Näinollen nuo kaksi kuolemaantuomittua edustivat edellissellinen valistustyö, niin merkitsee tämä työ kuin kolmea — uuden — edustaja. Jeesus voitti kuoleman vallan omassa ruumiissaan. Mitä se merkitsee Uuden Liiton ihmisille, jotka yrittävät vaeltaa Vuorisaarnan tietä, siitä on kuten mainitsimme historiallisia biografeja.

Mikä siis on sekä Jeesuksen itsensä, että hänen jälkiään seuranneiden oppilaiden antama opetus Uuden Liiton ytimestä? — Se on väkivallan hengen voittaminen, pahan vastustamattomuus. Siinä on uusi kulmakivi, jolle henkisen elämän perustus lasketaan Jeesuksen jälkeen. Jeesus ensimmäi-

senä voitti väkivallan itsessään — joutuen elämänuskonsa uhriksi. Sekä hän, että hänen useammat oppilaansa ja seuraajansa pitkin kristillistä historiaa joutuivat uskossaan koelle marttyyrikuolemassa.

Tämä verimarttyyrien sarja osoittaa, ettei väkivallan henki vielä tullut voitetuksi maailmassa. Vaikka se tuli voitetuksi muutamissa yksilöissä, niin valta ulkoisessa elämässä — karmen johto — jäi vielä maapallon hengelle. Voitto ei siis ollut lopullinen. Näinollen ylösnousemismysterio oli koettava vielä neljännelläkin tavalla. — Näin nähtävästi siksi, että elämä kulkee neljännessä luomispäivässä —. Onhan liian kohtalokasta, että ihmisten jatkuvasti täytyisi hengellään sovittaa sellainen elämänuskonsa, etteivät tahdo ketään tappaa. Tällätavoin kulkisi kehitys perin hitaasti. *Inhimillinen elämäntapa täytyy olla sallittua maailmassa.*

Jos taas tässä suhteessa voitto saavutetaan on luonnollista, että eräänlaista perustavaa laatua olevaa ylösnousemismysteriota voidaan kokea suurissa joukoissa, vieläpä kokonaisissa kansoissakin. Nimittäin sitä, että otetaan käytäntöön uusi elämäntapa, jonka ensimmäinen askel on tappamattomuuden täydellinen omaksuminen. Joukot ja kansat voivat silloin nousta ylös siitä vuosimiljoonia kestäneestä kurimuksesta, jonka sodat synnyttävät.

Lähtiessämme tarkastelemaan ylösnousemismysteriota tältä kulmalta, tulemme teosofis-kristosofisen liikkeen yhteyteen.

Silloin on muistettava, että sekä kuolema että ylösnouseminen merkitsevät elämän käännekohtia. Niinpä jo ruumiillinenkin kuolema samoin kuin syntyminenkin merkitsevät ratkaisevia vaihteita, joiden kummankin perästä alkaa elämän uusi muoto. Samoin mysterioissa tapahtunut henkinen vihiytyminen, joka teki oppilaan näkymättömän maailman kansalaiseksi, merkitsi käännekohtaa, jonka perästä alkoi uusi elämä, tietoinen vaeltaminen kohti inhimillistä täydellisyyttä.

— — —

Neljäs muoto kokea pääsiäismysteriota joukkoina, merkitsee ratkaisevaa käännekohtaa: käännekohtaa planeetan elämässä. Tämä mysterio astui esiin Pekka Ervastian kautta ta-

pahtuneessa Logosvuodatuksessa, josta jo olemme puhuneet. Kosmoksesta aurinkokuntamme ulkopuolelta, keskusaurinko Siriuksesta saapui maapallolle ja samalla koko aurinkokuntaan voimavuodatus, joka muutti olosuhteet sellaisiksi, että joukoissa tapahtuva uudestisyntyminen tuli mahdolliseksi. Tämän voimavuodatuksen yhteydessä tapahtui Logoksen inhimillinen inkarnatio. Toisin sanoen, Logoksen Isäryhmän johtaja otti kosmillisen vihkimyksen. Se tapahtui 13 päivä lokakuuta 1896, jolloin Pekka Ervast koki henkisen kasteensa.

Tämän vuodatuksen ilmentäjänä on ollut teosofis-kristosofinen liike, joka alkoi v. 1875, samana vuonna, jolloin Pekka Ervast syntyi. (Hän syntyi Tapaninpäivänä v. 1875.)

On huomattava, että vaikka kysymyksessä oleva Logoksen ruumistuminen tapahtui Isä-prinsiipin merkeissä, niin Logos on kuitenkin kolminainen: Pyhä Henki, Poika ja Isä. Ymmärrettävämmän voisimme sanoa, että tapahtuma on kolmasti syvennettävä, ennenkuin se lopullisesti tulee esille ihmiskunnassa.

Tämä tuleeikin näkyviin teosofisen liikkeen historiassa, jossa näemme kolme syvyysastetta. Voisimme ehkä nimittää niitä korkeamman järjen, Kristusrakkauden ja Logoksen majesteettiuden ylösnousemiseksi. Nämä ovat historiallisia asioita, joita jokainen voi tutkia.

Lähdemme kysymyksessä olevan liikkeen tarkasteluun siitä tosiasiasta, että ihmiskunta on pelastuksen ja avun tarpeessa. Sen väkivaltainen elämäнкäsitys ja siitä johtuva vaikea ja uhkaava karma aiheutti, että maailman kansat seisovat tuhoutumisen partaalla. Siitä syystä lähetettiin teosofinen sanoma aivankuin pelastusköydeksi, johon ihmiskunnalla ja ensisijassa Euroopan kansoilla oli tilaisuus tarttua. H. P. Blavatsky sanoikin, että Eurooppa joutuu ennenkuulumattomaan kauhujen mereen, ellei teosofiaa oteta vastaan. Tähän kurimukseen ovat kansat nyt joutuneetkin, mikä vain todistaa, että H. P. B:n teosofinen sanoma on kaikunut kuuroille korville.

Teosofis-kristosofisessa liikkeessä näemme kolme vaihetta. H. P. Blavatskyn työ muodostaa ensimmäisen vaiheen. Hä-

nen työnsä kulkee Pyhän Hengen, korkeamman järjen ja puhtaan elämänfilosofian merkeissä. Toinen vaihe, joka silminnähtävästi edustaa kristusrakkauden ilmennystä, esiintyy Leo Tolstoin ja Rudolf Steinerein yhteisessä työssä. — Nämä kaikki ovat olleet kahden edellisen Logos-vuodatuksen, Buddhan ja Jeesus Kristuksen työn kertausta ja samalla valmistusta kolmanteen suureen Logos-vuodatuksen, Isän elämän, voiman ja majesteettiuden inkarnoitumiseen Pekka Ervas-tissa, hänen elämässään ja työssään.

Nämä teosofisessa liikkeessä esiintyvät vaiheet ovat taval-laan kuin kolme matkaa, jotka ovat kuluneen historian aika-na suoritettut. Pekka Ervastian kuolemassa alkoi — niinkuin »Suuressa seikkailussa» sanotaan — uusi eli toinen vaihe. Se on se vaihe, jossa suuressa vuodatuksessa tullut voima, elämä ja sen yhteydessä annetut perusopetukset on jatku-vasti saatettava käytäntöön. Ja koska tässä on kysymyksessä yksilöiden ja heidän muodostamiensa ryhmien itsekasvatuk-sellinen valistustyö, niin merkitsee tämä työn kuin kolmea matkaa, jotka suoritetaan samoamalla teosofis-kristosofisen maailmankatsomuksen aatesisältöön. Tämä ei ole ainoastaan kuvapuhetta, sillä tosiasiassa syventyminen tapahtuu jak-soissa.

Pekka Ervast mainitsi ennen fyysillistä poismenoaan, että hänen on tehtävä kaksi matkaa, toinen Egyptiin ja toinen Pa-lestiinaan, jonka jälkeen hän tulee takaisin. Tämä oli tieten-kin ajankohtainen huomautus silloin ja oli sillä oma merki-tyksensä, josta puhumme myöhemmin. Kuitenkin voimme sanoa, että se samalla viittaa koko teosofis-kristosofisen liik-keen historiaan, sillä samat matkat ovat sillä olleet edessä myös kokonaisuuden kannalta.

H. P. Blavatskyn teosofinen maailmankatsomus merkitsi niille ihmisille, jotka hänen sanomaansa yrittivät ymmärtää ja sulattaa, matkaa Egyptiin. Sillä Egypti oli tunnettu pyra-miidikouluistaan. Siellähän tapahtui ylösnousemismysterio Vanhan Liiton merkeissä, näkymättömän maailman koke-muksissa. Se merkitsi samalla vertauskuvien ja symbolien merkitysten ratkomista, siis älyn terästämistä. Egypti kuvaa

näinollen ennen muuta sitä, että totuudenetsijä ratkoo järellään maailman ja elämän arvoitukset, ja muodostaa itselleen selvän, totuuteen perustuvan elämäнкäsityksen. Tämä tutkimustyö on kieltämättä matkaan verrattava. Ensimmäinen vaihe teosofisen liikkeen taipaleella merkitsi siis teosofoille matkaa Egyptiin.

On pidettävä mielessä, että kuvaannollinen Egyptin matka oli perehtymistä H. P. Blavatskyn opetusten sisältöön, ja se oli tarkoitettu pelastamaan ihmiskuntaa ja etenkin länsimaita uhkaavasta perikadosta. Pelastus olisi ollut siinä, että henkinen valistus olisi saanut teosofisen elämänymmärryksen omaksuneet ihmiset tekemään ihmiskunnan elämänmenosta oikeat johtopäätökset, ja näin valistuneina ryhtyneet työhön tosi ihmisyyden puolesta. Olivathan Euroopan sivistyskansat materialismin ja siihen kiinteästi liittyvän väkevämmän oikeuden lumoissa. Johdonmukainen tulos siitä on saman väkevämmän oikeuden käyttäminen kansojenvälisissä kiistakysymyksissä. Kun ottaa huomioon tekniikan jatkuvat saavutukset, oli yleismaailmallinen teknillinen sota selkeästi ajattelevalle ihmisen näkyvissä. Jos teosofein verraten lukuisa joukko olisi tämän ymmärtänyt, — mitäpä koko tutkimustyö merkitsee, ellei siinä mitään opita — ja jokainen omalta kohdaltaan hylännyt väkivaltaiset menettelytavat, olisi uhkaava luhistuminen ollut vältettävissä.

Tapaus on selitettävissä karman lain puitteissa. Sillä oikea velanmaksutapa on tietenkin tahtoperäinen työ eikä negatiivinen kärsimys.

Eletty historia on todistamassa, että edelläesitetty kuvaannollinen Egyptinmatka jäi todellista kantavuutta vaille. Teosofit kyllä näkivät teosofisten oppirakennelmien valtavuuden, ja yleismaailmallisuuden, mutta suureksi osaksi he jäivät tuijottamaan niiden suuruuteen, niinkuin matkamies katselee pyramiideja hiekkaisella aavikolla. Mitä ne kätkevät sisäänsä, se jäi salaisuudeksi. Egyptiläinen vihkimys jäi saavuttamatta, sillä se merkitsi nyt, jolloin elettiin jo Isä-vuodatuksen ajassa, kuolemaa väkivallalle ja ylösnousemista veljeydessä ja ihmisyydessä.

Epäonnistumisen seurauksena näemmekin, että Eurooppa joutui ennustettuun kauhujen mereen.

Kuitenkin historia jatkui ja edessä oli Palestiinan matka. Tämä työvaihe ei enää jatkunut, — kuten alkuperäinen teosofinen julistus — yleismaailmallisissa merkeissä, vaan se rajoittui pieneen Suomeen. Ulkonainenkin yhtäläisyys Palestiinan kanssa näkyy siinä, että Suomi, niinkuin aikanaan Palestiinakin, oli vieraan vallan holhottavana. Näemme kuitenkin edistystäkin, sillä Suomi saavutti itsenäisyyden, jota vaille Palestiina jäi.

Suomessa alkoikin kuvaannollinen Palestiinanmatka Pekka Ervastian johdolla. Hänen alkamansa teosofis-kristosofinen tutkimus- ja kasvatustyö kulki edellistä syvempää linjaa. Pääpaino ei enää ollut — kuten H. P. B:llä — älyllis-metafyyssillinen valmennus, vaan nyt oli syvennyttävä Kristusmysterioihin. Olihan siirrytty uuteen ajanjaksoon, ja koska se kuvaavasti kertoo palestiinalaista aikaa, oli Jeesuksen työn ja okkultisen aseman selvittäminen välttämätöntä, jotta Suomen tapahtumat kävisivät niiden valossa ymmärrettäviksi. — Sopii muistuttaa mieliimme, mitä professori Batory sanoo tohtori Kotkalle (Pekka Ervastian kirjoittamassa »Suuressa seikkailussa»): »minähän en voi näkyä, mutta te saatte olla minun edustajanani maailmassa». Ei Pekka Ervastkaan voinut »näkyä» siten, että hän olisi itse esittänyt itsensä, vaan Jeesus Natsarealainen näkyy hänen kirjoissaan, ja näinollen edustaa myös Pekka Ervastia.

Muistaessamme, että koko teosofis-kristosofinen liike merkitsee uuden ajanjakson alkamista, selviää Suomessa tapahtuvan Palestiinanmatkan erilaisuus. Se merkitsee nyt, että suuret joukot toden teolla suorittaisivat Palestiinan matkansa, se on, kuolisivat itsekkyydelle ja nousisivat ylös ihmisyysdessä. Pekka Ervast toivoikin, että Suomen kansassa alkaisi uudestisyntymisprosessi, joka aikaansaisi lopulta sen ihmeen, että kansa saavuttaisi kuolemattomuuden.

Palestiinan matkaa oli Suomessa kuljettu häilyvällä onnella. Häilyväisyys on selitettävissä siten, että yleismaailmallisen teosofisen liikkeen Egyptinmatka ei vienyt toivottuun tulok-

seen. Kriitillisen hetken tullen kansainvälisen Teosofisen Seuran johto julisti sodan pyhäksi, ja näin menetellen tunnusti kuuluvansa — ei egyptiläistä ylösnousemusta koke-neeksi järjestöksi vaan elämäntehtävässään epäonnistuneeksi ihmisten ryhmäksi.

Ja koska sota pääsi syttymään, lisääntyi luonnollisesti en-tinen vaikea karma tuntuvasti. On nurinkurista kuvitella, että paha karma poistuisi pahaa tekemällä. Onhan ponnis-tuksen tulos suorassa suhteessa ponnistuksen voimakkuuteen. Kun ihminen unohtaa, että henkisen moraalin perusta on yk-silöllisessä vastuunalaisuudessa, tulee luonnollisesti hänenkin elämänsä aikanaan tukalaksi.

Myös kansat ovat vastuussa teoistaan siitä huolimatta, tun-nustavatko he sitä vai eivät. Kansat voivat tehdä pahaa toi-silleen, jos myös hyvääkin. Mutta tavallisinta on pahanteko. Kaksi kansaa sotii keskenään — tehdään tuhottomasti pahaa. Lopulta tehdään rauha — tavallisesti toiselle osapuolelle pak-korauha. Pahaa on tehty. Onko siis — koska kansat ovat vastuussa teoistaan — teon seuraukset lakanneet olemasta? kun niinsanottu rauha palautuu. Kaukana siitä. Ei tapettu-jen, silvottujen, kodittomien, nälkiintyneitten ihmisten kärsi-myksiä voi saattaa olemattomiksi. Pahan ja kärsimysten yhteissumma tietenkin kasvaa ja on suorassa suhteessa sii-hen voimanponnistukseen, mitä sodassa on käytetty. Tämä voimapanos painuu jonnekin näkymättömiin ja odottaa kar-mana, purkautuakseen aikanaan esille.

Sodan voima ei ole lakannut olemasta, se ilmenee uuden sodan pelkona. Kansat kuvittelevat poistavansa pienemmän pahan suuremmalla, se on tekemällä enemmän pahaa. Siitä pahan valta todellisuudessa vain kasvaa, ja uuden sodan pelko lisääntyy. Kansat etsivät turvaa toisistaan, että yhteisvoi-min voisivat kaataa uhkaavan peikon tekemällä vielä enem-män pahaa. Syntyy kansojen liittoutumia ja lopulta maail-mansota.

Mutta siitähän paha kasvaa entistä moninkertaisemmaksi. Voimanponnistus on niin suuri, että jokaisen kansalaisen on pinnistettävä voimansa äärimmilleen kaikilla yhteiskuntaelä-

män aloilla: pelloilla, tehtaissa, virastoissa . . ., eikä ainoastaan rintamilla. Lopulta tullaan siihen, mihin maailman kansat ovat päätyneet tällä hetkellä: jokainen kansa pelkää omaa kuolemaansa. Yhä suurempia kansojen liittoutumia suunnitellaan, niin että parhaillaan koko maapallo on jakautumassa kahteen vastakkaiseen leiriin. Ja yhä vaan uskotaan, etteivät kansat ole vastuussa teoistaan. Kuvitellaan, että kun sota saadaan paisumaan yli ihmisjärjen käsityskykyä, niin pahan voima lopulta sammuu. On jo todella aika kysyä, eikö tämä itseään korkeaksi nimittävä kulttuuri ole kyennyt oppimaan johdonmukaisen ajattelun taitoa?

— — —

Edellisestä maailmansodasta johtui, että kun Suomessa yritettiin astua henkisen elämän toiseen vaiheeseen, oli aloitettu ponnistus oleva edellistä moninverroin syvempi ja todellisempi. On muistettava, että Suomen kansa oli kansana epäonnistunut luomaan aseetonta valtiomuotoa, mikä kyllä kuului sen mahdollisuuksien rajoihin, Suomen saadessa itsenäisyytensä aseitta v. 1917. Oli olemassa mahdollisuus, että Suomen kansa olisi Pekka Ervastian johdolla synnyttänyt itsensä uudestaan, so. läpikäynyt palestiinamysterion joukkoilmiönä. Mutta se olisi vaatinut »tyvestä puuhun nousemista», mikä merkitsee, että kansa olisi osannut kieltäytyä väkivallasta. Ensimmäinen askel tässä olisi ollut kansa ilman armeijaa. — Mutta koska näin ei käynyt, muuttui henkinen elämä seuraavine yrityksineen esoteeriseksi, mikä merkitsee yksilöiden kasvattamista *tietoista* työskentelyä varten. Lähin tavoite tämänjälkeen on, että Suomesta tulisi Euroopan ja samalla maailman omatunto, joka elämällään ja esimerkillään viittoaisi tietä ihmisyyteen. — Ensimmäisen maailmansodan tuloksena oli paha paisunut aivan hirvittäväksi. Jotta tasapaino olisi saavutettu, olisi pienen Suomen pitänyt tehdä vastavasti hyvää. — Todellista hyvää taas on vain se, mikä kestää ikuisuudessa, siis ihmisten ohjaaminen Mestarin täydellisyyttä kohti. Paha karma ei koskaan lopu, ellei sitä voiteta anteeksiannolla ja henkisellä työllä. Tässä on pelastus. Sen-

tähden Pekka Ervastin uudella työvaiheella oli kannettavanaan entistä moninverroin suurempi taakka.

Nyt voimme kysyä: tuliko Suomessa suoritetuksi kuvaanollinen Palestiinanmatka edes pienemmissä puitteissa, siis teosofisen järjestötyön rajoissa, ja jos tuli, niin mitä näin tehty onnistunut matka merkitsisi?

Se merkitsisi sitä, että Pekka Ervast olisi avannut myste-riot ainakin niissä puitteissa, joita hän esittää kirjassaan »Kadonnut sana».

Mitä tällaisesta koulusta voimme ymmärtää? Koetta-kaamme ajatella.

Tällä planeetalla on kaksi koulua: hyvän ja pahan koulu. Pahan koulun johtaja on tämän maapallon henki: Saatana. — Luultavasti kaikilla planeetoilla on planeettahenki, joka johtaa kehittyviä tajuntoja määrättyyn kehityksensä asti. Raja on siinä, että kehittyvät tajunnat yksilöityessään osaa-vat tehdä itsetietoisien valinnan hyvän ja pahan välillä. Paha on tulosta ilmennyksen rajoituksesta, mutta se ei ole kehi-tyksen päämaali, vaan porras, jonka yli on astuttava. Hyvä ja paha on toisilla nimityksillä henki ja aine. Aine, aineen lumo, sen vetovoima; kulta, kunnia, valta ja kaikki sen ai-kaansaamat nautinnot ja houkutukset ovat sitä pahaa, joka on asetettu hengen voitettavaksi, itsetietoisuuteen heränneen ihmistajunnan yliastuttavaksi.

Hyvänkoulu ei ole lähtöisin maapallosta vaan auringosta, Logoksesta. Sekin on vaikuttanut tällä planeetalla jopa niin-kin, että on ollut mysteriokouluja fyysillisellä tasollakin, esim. pyramiidikoulut. Mutta Logoksen vaikutus ei ole ollut suoranaista, vaan on se ollut Logoksen Pyhän Hengen toimin-taa välimiesten avulla. Hyvänkoulu ei tullut suoraan aurin-gosta, vaan pääasiallisesti Merkuriuksesta ja Venuksesta, ja se otti holhoojan aseman tällä Tellus planeetalla. Siksi sano-taankin, ettei Melkisedekin koulu tehnyt ketään täydelliseksi.

Luonnollisesti kuitenkin hyvänkoulu on se, joka vie kehi-tyksen siihen täyttymykseen, mikä on Logoksen suunnitel-missa. Hyvänkoulu pitää siis muodostua sellaiseksi, että se vie ihmisen — joka on pahankoulun houkutukset voittanut

— Isän täydellisyyteen. »Tulkaa täydellisiksi niinkuin taivaallinen Isänne», sanoo Jeesuskin. Isä on sama kuin Logos. Hyvänkoulun pitää siis osata ohjata ihmistajunta auringon maailmaan, Logoksen tajuntaan.

Mutta koska ihminen asuu tässä fyysillisessä maailmassa, merkitsee tämä sitä, että Logoksen, Isän tajunta, pääsee ilmenemään ihmisessä ja siis myöskin tässä fyysillisessä maailmassa. Taivasten valtakunta täytyy päästä toteutumaan fyysillisessä maailmassa, niinkuin Isämeidän rukouksessa sanotaan. »Tulkoon sinun valtakuntasi ja tapahtukoon sinun tahtosi maanpäällä...» Jos Isän tahto toteutuu maanpäällä, niin se tahto on tajuntaa, ja tajunta ilmenee fyysillisessä maailmassa korkeimmillaan ihmisessä.

Tähän asti on pahankoulu ollut yksinvaltiainen maanpäällä ja hyvänkoulu — Melkisedekin koulu — on ollut syrjäytetyssä asemassa. Suoranainen auringon, Logoksen koulu, ei ole voinut esiintyä siitäkään syystä, että vasta meidän päivinämme tapahtuneessa Logosvuodatuksessa tuli maahengen mahti voitetuksi. Nyt siihen on kuitenkin mahdollisuudet olemassa, mikäli löytyy oppilaita. Sillä eihän Logos voi muodostaa koulua itseään varten.

Edelläesitetystä ehkä selvinnee mistä on kysymys. Pekka Ervastian takaisintuleminen merkitsee sitä, että on kuvannollisen Palestiinanmatkan suorittaneita ihmisiä, jotka ovat ratkaisevasti valmiita oppilaita. Ensimmäinen vaihe näiden valmennuksessa on, että Opettaja tunnustetaan.

On kysymys hyvänkoulun fyysillisestä ilmennyksestä suoranaisena Logoksen kouluna. Näinollen ei sen koulun opettajaksi kelpaa »mies kadulta», vaan Ihminen, jolla on luomisen sana hallussaan, jolla on suora suhde Logokseen, Isään. Vain Hän voi viedä oppilaansa Isän yhteyteen. Kysymys on totuuden ja Kristusrakkauden Temppelein syntymisestä, jossa puhuu Isän majesteettisuus, Logoksen tahto ja valta. Itse Jumalan äänen täytyy saada esteettömästi kaikua siinä Temppelessä. Näin ollen se ei voi syntyä, ellei ole valmiita oppilaita, jotka tuntevat Mestarinsa ja näkevät Hänessä sen valon, joka loistaa hänen työnsä hedelmissä.

Historia opettaa, ettei Pekka Ervast itse saanut viedä työtään tässä suhteessa päätökseen, ja näinollen alkoi uusi työvaihe.

— — —

Mutta välillä oli jälleen koettu suuri maailmansota. Oli tehty pahaa aivan hirvittävästi. Näin ollen on ymmärrettävissä, että alkanut uusi työvaihe täytyy mennä edellistä yrittystä paljon syvemmälle, jotta se ensinkään voisi onnistua. Siitä täytyy nyt tehdä totta. Kaikki kiertäminen on ehdottomasti hylättävä.

Pekka Ervastin perustamalla järjestöllä oli miettimisaikaa kaksi vuotta, sillä ajalla sen olisi pitänyt käydä Egyptissä ja Palestiinassa. Egyptin matka merkitsi sitä, että järjestön johdon olisi pitänyt osata kokea egyptiläinen ylösnouseminen, so. nähdä aineellisen kuoren taakse näkymättömiin, siis järkensä valossa nähdä, kuka Pekka Ervast oli. Palestiinan matka taas oli siinä, että mainitun järjestön johto olisi osannut kuolla omahyväisyydelle ja antaa kunnia sille kenelle se kuului. Kunnian ja luottamuksen antaminen P. E:lle olisi ollut alustava palestiinalainen ylösnouseminen.

Näin ei Pekka Ervastin perustama järjestö osannut tehdä. Koska kuitenkin oli muutamia jotka sen osasivat, niin P. E. tuli takaisin J. R. Hannulan esittämänä. Siitä alkoi uusi työvaihe. Tämän vaiheen tunnemme. Koska kaikki asiat pyrkivät kertaantumaan, niin luonnollisesti on uudessa teosofiskristosofisessa työmuodossakin kolme vaihetta. Vaikka Pekka Ervast tuli takaisin J. R. Hannulan esittämänä, niin ei hän samalla ilman muuta tullut takaisin niissä ihmisissä, jotka yrittivät ymmärtää J. R. H:n opetuksia. On luonnollista, että näiden ihmisten tulee suorittaa samat matkat, mutta kuten sanoimme, entistä syvemmässä linjassa.

Syvyys on siinä, ettei enää ole pääpaino maailmankaikkeuden arvoituksissa, ei jälleensyntymisen ja karman laissa, kehityksen probleemeissa tai filosofisissa aateskeluissa, vaan nyt on syvennyttävä Logosmysterioihin, Isän salaisuuksiin, ja tuotava henkinen elämä käytännön maailmaan. Kristuk-

sen, Isän Temppeli, on saatava pystytetyksi todella, eikä vain ajatuksin ja puhein.

Totuutta etsivällä ryhmällä on tietenkin taas edessä matka Egyptiin. Mitä se tässä uudessa vaiheessa merkitsee?

Sitä, että Mestari otetaan vastaan sellaisena kuin hän on. Kysymyshän on Logoksen temppelin ilmentymisestä, joten — niinkuin edellä esitimme — sen Temppelin korkein johtaja on oleva Logos olento. Itsestään kehkeytyvät tämän asian ympärille sellaiset kysymykset kuin tuomiokausi ja planeettamme hengestä syntyminen, maapallon hengen, väkivallan, älyperäinen kieltäminen... Nämä ovat asioita, jotka on annettu ratkaistavaksi. Ratkaiseminen merkitsee egyptiläistä ylösnousemista uusissa merkeissä. Se on kuin nelisivuisen pyramiidin harjalle nousemista, — koska ihmisen on järkensä, ymmärryksensä avulla selvitettävä välinsä kemiallis-fyysillisessä maailmassa vaikuttavan murhanhengen kanssa, eetterisen maailman voimien, sekä tunne- ja älymaailman houkutusien ja kiusauksien kanssa.

Näiden kysymysten ratkominen merkitsee samalla Temppelin ensimmäistä, vertauskuvallista astetta. Vaikka se kaikki on todellisuutta sinään, on se vertauskuva Temppelin oppilaan sisäisen elämän kannalta — kunnes se muuttuu todellisuudeksi elämän käytännöllisessä koulussa.

Temppelin toinen aste on todellisuuksien aste. Oppilaalle se merkitsee Palestiinan matkaa, mystillistä kuolemaa ja uutta ylösnousemista Kristuksessa. Pekka Ervast opettaa, että Damaskuskokemus on mahdollinen vain sille, joka on perinpohjin sulattanut pahan vastustamattomuuden käskyn. Ja koska kysymyksessä on elämän käytäntö, on myös *teossa* kieltäydyttävä tappamasta. On luovuttava sekä suoranaisestä taposta, että myös ihannoidun väkivallan palveluksesta — taapahtukoonpa se minkä asian nimessä tahansa. Näin ratkaistaan miekan salaisuus, mikä kuuluu totuudenetsijän sisäisiin voittoihin todellisuuksien Temppelissä. Sekä kynän, että myös puvun salaisuuksien ratkominen jää vaille moraalista pohjaa, ellei osata voittaa maapallon henkeä, sitä mahtia, joka vastustaa Kristuksen, Isän työtä sekä ihmisessä itsessään että

ihmiskunnassa. Kynä, joka palvelee murhanhenkeä, ei ole työase Isän kädessä. Puku, joka kätkee helmoihinsa tikarin, ei ole kantajansa kaunistus.

Näin saadaan tosi veljeys ja Kristusrakkaus toteutetuksi käytännössä. Siitä asiat syvenevät niin, että ratkaisun tehneet ihmiset voivat tuntea kuuluvansa Kristuksen ruumiiseen. Kaikki riita ja eripuraisuus väistyköön. Elämä muuttuu entistä keskitetyimmäksi, ja tunnuslauseeksi tulee: Isän tahto tapahtukoon, eikä minun. Isän tahto on ainoa tahto. Tempppelin oppilaan mietiskelevä sieluntila ja rukous tähtää jatkuvasti siihen, että minä, persoonallinen sieluminä, saisi vähetä, ja Isän tahto saisi ilmetä hänen kauttaan ihmisten valoksi.

Siirtyessämme tästä historialliselle linjalle, näemme teosofis-kristosofisessa liikkeessä toistuvan kolmetoista vuotisten jaksojen. Niinpä voimme sanoa, että kuvaannollinen Egyptin matka ja siis Tempppelin ensimmäinen aste on tullut suoritetuksi tässä syvennetyssä Isävuodatuksen merkissä. Se suoritettiin kolmentoista vuoden aikana. Tänä vuonna, 1948, alkoi siis uusi vaihe, matka Palestiinaan ja todellisuuksien Temppeleihin. Se Temppeli on nyt lopultakin avattu itse elämässä, ja asioiden onnistuminen riippuu jälleen meistä ihmisistä.

Kahden matkansa jälkeen Pekka Ervast lupasi tulla takaisin. Jos siis aloitettu Palestiinan matka muodostuu uudestisyntyttäväksi joukko- eli ryhmäliikkeenä, niin analogian mukaan hän palaa kolmentoista vuoden kuluttua. — Ihmisyksilöissä hän tietenkin tulee takaisin jatkuvasti. Mitä tämä merkitsee, sitä voimme ymmärtää vain intuitiivisesti. Sano taankin, että Tempppelin sisällä on pyhättö, joka on täydellinen salaisuus.

SISÄLLYS

	sivu
Mistä ja mihin	5
Elämän virta I	18
» » II	34
Voimien vastaavaisuudet	43
Pääsiäismysterio	63

Väinö Lehtosen kirjoja:

Miten ymmärrän elämänkoulun	100:—	150:—
Uuden ajan työsaralta	100:—	150:—
Kansallinen uudestisyntyminen	30:—	—:—
Rauhan temppeli	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	380:—
Matkalla temppeliin	150:—	200:—

YHTEISIÄ KESÄKURSSIESITELMIÄ:

1943 Yksilö ja ryhmä	100:—	150:—
1944 Kehitys	100:—	150:—
1945 Elämän koulu	100:—	150:—
1946 Miten autamme	100:—	150:—
1947 Kirkastus	100:—	150:—
1947 Kesäkurssimaininkeja	50:—	—:—
1948 Jos veljeysshenkeä ois	170:—	220:—

Kirjat lähetetään postivapaasti kun hinta seuraa tilausta. Sopiva tilaustapa postiosoitus. Tilataan osoitteella: *Neiti Alma Allinniemi*, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Näistä asioista puhuu myös aikakauskirja

POHJOLAN VALO,

10 numeroa vuodessa, hinta 250 mk.

Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

Hinta 150:—